

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

5. PROSINCE 2010

Z obsahu:

Svatá Juliána z Lutychu
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
17. listopadu 2010
- strana 2 -

Jsem
Neposkvrněné Početí
Jan Jenkins FSSPX
- strana 4 -

Neposkvrněná Matka
Benedikt XVI. u sloupu
Neposkvrněné
v Římě 8. prosince 2009
- strana 4 -

Zasloužené vyznamenání
Sbormistr
Domenico Bartolucci
byl jmenován kardinálem
- strana 5 -

Svatá Mary MacKillop,
první australská světice
- strana 6 -

Proti křesťanské Evropě
Znamení nové ofenzivy
k přeměně Evropy
- strana 8 -

Halík versus Hříbek
Milan Glaser SJ
- strana 9 -

Tolerance
z křesťanského hlediska
Dr. Georg Eder
- strana 10 -

Marie Julie Jahenny (5)
Obět za obrácení hříšníků
- strana 11 -

Bartolomé Esteban Murillo (1618-1682): Immaculata

Drazi bratři a sestry, také dnes bych vám chtěl představit málo známou ženskou postavu, které patří velká vděčnost církve nejen za svatost jejího života, ale také za její velkou horlivost, která přispěla k významné slavnosti liturgického roku, slavnosti Božího Těla. Jedná se o svatou Juliánu z Cornillon, známou také jako svatá Juliána z Lutychu. Máme některá data o jejím životě především díky životopisu, který napsal pravděpodobně její současný církevní představitel a který shrnuje pří-

má svědectví osob, které světeci osobně znaly.

Juliána se narodila mezi r. 1191 a 1192 nedaleko Lutychu v Belgii. Je důležité zdůraznit toto místo, protože v té době byla diecéze Lutychu, tak říkajíc, „eucharistické večeradlo“. Ještě před Juliánou významní teologové vyjasnili nejvyšší hodnotu svátosti Eucharistie a právě v Lutychu byly významné skupiny žen, které se velkodušně věnovaly eucharistické úctě a horlivému

svatému přijímání. Žily společně pod vedením vzorných kněží a věnovaly se modlitbě a charitativním skutkům.

Cesta k mništví

Juliána osiřela v pěti letech a byla i se svou sestrou Anežkou svěřena do péče augustiniánských mnišek v klášteře s útlukem pro malomocné v Mont-Cornillon. Vychovávala ji především jedna sestra jménem Sapientia, kterou násle-

dovala v duchovním zrání až do doby, kdy sama přijala řeholní hábit a stala se augustiniánskou mniškou. Získala významné vzdělání, takže četla latinsky psaná díla církevních otců, zvláště svatého Augustina a svatého Bernarda. Kromě živé inteligence projevovala Juliána od počátku zvláštní sklon ke kontemplaci; měla hluboký cit pro Kristovu přítomnost, kterou prožívala intenzivně ve svátosti Eucharistie, a často setrvala v rozjímání o Ježíšových slovech: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,20).

Eucharistické poslání

V sedmnácti letech měla první vidění, které se při eucharistické adoraci několikrát opakovalo. Vidění představovalo měsíc v úplňku s temným pruhem, který ho diametrálně protínal. Pán jí dal poznat význam toho, co jí takto zjevil. Měsíc znázorňoval život církve na zemi a hnědá linie naopak představovala nepřítomnost jednoho liturgického svátku, o jehož ustanovení se Juliána měla účinně zasadit: svátek, ve kterém by se věřící mohli klanět Eucharistii, aby rozmnožili svou víru, pokročili ve ctnostech a odčinovali urážky proti Nejsvětější svátosti.

Juliána se mezitím stala převorkou kláštera a uchovávala 20 let v tajnosti tato zjevení, která naplňovala její srdce radostí. Pak se svěřila dalším dvěma horlivým ctitelkám Eucharistie, blahoslavené Evě, která vedla poustevnícký život, a Izabele, která přišla do kláštera v Mont-Cornillon. Tyto tři ženy vytvořily určitou „duchovní alianci“ se záměrem oslavovat Nejsvětější svátost. Chtěly zapojit také jednoho velmi váženého kněze, Jana z Lausanne, kanovníka chrámu svatého Martina v Lutychu, a žádaly ho, aby interpeloval u teologů a církevních osobností v záležitosti, která jim ležela na srdci. Odpovědi byly pozitivní a povzbuzující.

Pokračování na str. 12

Svatá Juliána z Lutychu

Úspěch, s jakým se setkalo působení Jana Křtitele, za kterým se na poušť hrnuly celé davy, nemohl nezbudit pozornost náboženských předáků. Nakonec se za ním vypravili i oni, nikoliv však se stejným úmyslem jako všechen lid, který hledal u proroka odpuštění svých hříchů. Přivedla je sem žárlivost a závist. Kdyby sloužili Pánu s upřímným srdcem, radovali by se, že poslal proroka, který obrací lidská srdce a vede je k pokání. Ale ten, kdo hledá nikoliv slávu Boží, ale svou vlastní, cítí se ohrožen tím více, čím více je u někoho jiného zřejmé, že Bůh je s ním a provází ho svým požehnáním.

Je tomu tak od dob Kainových až do dnešních dnů a ďábel si tak pěstuje všude možně, i uvnitř Boží církve, svou „pátou kolonu“, která pod pláštíkem horlivosti hází rafinovaně klacky pod nohy pravý Božím spolupracovníkům. Není takřka omilostněné duše, která by se s podobnými úklady nesetkala. Patří k nim na příklad i nová australská světica nebo mystička Maria Julie Jahenny. Pán ovšem umí tyto jejich nezbytné kříže proměnit v jejich a ve svou slávu, ale i zde platí to, co řekl o pohoršení: Je nutno, aby přicházela pohoršení, ale běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází! Jejich původci

se budou zodpovídat za všechno dobro, které mohlo být vykonáno, ale kterému kladli překážky.

Jan pokrytectví farizeů jasně prohlédl a podle toho je také pojmenoval: „plemeno zmiiji“. Je to titul proto tak krajně nelichotivý, protože znamená v podstatě totéž jako „plemeno ďáblů“. To sám nepřítel Boha a lidského ro-

du si vybral podobu hada, když se vkradl do ráje, aby ze závisti lstí a lži připravil člověka o jeho výsostné postavení, ke kterému ho Bůh stvořil a povolal. Ostatně potvrdil to sám Boží Syn, když řekl onomu „plemenu zmiiji“ zcela otevřeně: „Váš otec je ďábel.“ Zní to téměř jako kletba, ale oni jsou v moci Zlého nikoliv proto, že by ho na ně svolal Pán, ale proto, že si sami osvojili mentalitu padlého anděla i s jeho pýchou a závistí.

Jestliže ďábel hned na začátku lidských dějin svedl naše prarodiče Evu a Adama, neznamená to ovšem, že se stal pánem situace. Jak opakoval Benedikt XVI. u sloupu Neposkvrněné, již na začátku dějin platilo Pavlovo slovo: „Kde se rozmohl hřích, tam v daleko větší míře se rozhojnila milost.“ Bezprostředně po pádu následovala Hospodinova replika, se kterou Had jistě nepočítal a která hovoří o nevyhnutel-

né porážce momentálního vítěze a o nesmírné naději pro padlé prarodiče a jejich potomstvo: v jeho řadách je také jedna Žena, které se nikdy nedotkne následek prvního pádu, a právě Ona rozdrtí Hadovu hlavu. Od té chvíle se odvíjí trvalé drama, ve kterém proti sobě stojí dva nesmířitelní rivalové: Žena a Had.

Identita této Ženy zůstala lidem dlouho neznámá. Starý zákon nepronikl do jejího tajemství. Svatebčané v Káně, kteří osobně poznali kouzlo její osobnosti, netušili, komu vděčí za iniciativu, která zajistila tak dobrý průběh jejich svatební hostiny. Uplynulo pak ještě více než tisíciletí, než se Žena nedotčená hříchem stala předmětem teologických diskusí, které pak trvaly ještě celá další staletí. Ale bez ohledu na tyto diskuse tato Žena jakožto Neposkvrněná „ve svých vyvolených zapustila kořeny“ a žila ve víře lidu již od druhého století. Její pojetí dostalo nakonec konkrétní výraz v ikonografii Neposkvrněné, která má od 15. století takřka své pevné normy: je to obraz Panny Tota pulchra - celé krásné, v azurovém šatu jako z čistého blankytu, s dlouhými rozpuštěnými vlasy, rukama sepjatými a zrakem obráceným k nebi, která obklopena anděly stojí na měsíci a šlape po hlavě Hada. K přímo legendárním malířům svaté

Pokračování na str. 13

Editorial

Příchod Knížete pokoje

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Čiňte pokání,
přiblížilo se království nebeské.

Chceš-li se dobře připravit na Pánův příchod, pak je dnes tvé místo v judské poušti. Setkáš se tu s neobyčejným člověkem. Není těžké ho najít. Proudí za ním celé zástupy. Abys měl užitek z jeho služby, musíš jen opustit domácí pohodlí a vydat se na pusté místo. Zakusíš zde jiné hodnoty a jiná měřítka, než podle jakých si lidé hledí svého prospěchu a svých požitků.

Co hledají zástupy lidí v této odlehle pustině, že váží tak dalekou cestu? Osobu a slovo kazatele, který tu žije o samotě, jako by přišel z jiného světa. Ani jeho šat, ani jeho způsob života se nijak nepodobá tomu, na co jsi zvyklý. Ve skutečnosti to hlavní, čím se liší od ostatních, spočívá však v tom, že si ho Bůh povolal a on se dal zcela do jeho služeb, aby si mohl z něho učinit svého posla, *hlas volajícího na poušti*, který vidí všem přichozím hluboko do duše. Jeho příklad a jeho slovo působí v srdcích divy obrácení.

To, co lidi nejvíce přitahuje, je potřeba zbavit se vnitřního břemene, které je tíží. Nikdo z těch, kdo jim břemena ukládají⁽¹⁾, jim takovou příležitost není schopen nabídnout. A tak jdou za Janem až na dalekou pustinu, protože tento prorok nejen kárá, ale také ukazuje cestu k odpuštění. A tak, aniž to od někoho žádá, sami mu vyznávají své hříchy. Kdo se opravdu chce zbavit tíže svých vin, cítí potřebu vyznat se z nich.

Jan dostal za úkol vyvolat toto velké hnutí z jediného důvodu: *Přiblížilo se království nebeské*. Přejde *Kníže pokoje*⁽²⁾. Aby však zjednal pokoj podle spravedlnosti a práva, musí odstranit všechny násilníky a bezbožné. Tentýž prorok, který předpověděl Janovo vystoupení, líčí nám také, jak bude jeho království vypadat. Jestliže se ti zdají jeho slova, která slyšíš v prvním čtení, přímo neuvěřitelná, ukazuje to, jak daleko jsme se vzdálili od odvěkého ideálu, který měl na mysli Bůh, když posílal na svět první z lidí, aby naplnili zemi⁽³⁾. Ten přímo dojmavý obraz shody a pokoje, kdy *nikdo nikomu nebude škodit*, není tedy poetickým snem ani nadsázkou, nýbrž jasným Božím záměrem, který stál na počátku a ke kterému je třeba se důsledně vrátit. To vyžaduje přípravu, kterou hlásá Jan. Takový vytoužený stav skutečně nastane, až všichni budou *žít v souladu podle vůle Ježíše Krista a jednomyslně oslavovat Boha*.

Proto tě nesmí překvapit, jak ostře a nesmlouvavě poukazuje Jan na *plemeno zmijí*, které by se chtělo vyhnout *budoucímu hněvu*. K tomu, aby

mohl vyslovit tuto tvrdou pravdu i tváří v tvář mocným a sebevědomým, potřebuje opravdovou statečnost, ale ta prorokovi z judské pouště neschází. Přišli za ním i představitelé všech těch pokrytců, kteří by rádi nápadnými skutky a řečmi zakryli svou vnitřní prázdnotu. Zatímco se sami pokládají za jediné spravedlivé a pravé potomky praotce Abraháma, nosí *široké řemínky a dlouhé trásně*⁽⁴⁾, uvnitř jsou *plní pokrytectví*. Nestačí však povrchní zbožnost, která nenese *ovoce hodné pokání*. Tvrdá slova jsou dobrodiním pro toho, kdo potřebuje vážné varování. Až přijde Pán *křtít ohněm*, nebude se nikoho ptát na jeho původ, nebude hledat slavné předky a tituly, ale *ovoce hodné pokání*, které nespočívá ve vnějších skutcích, ale v opravdovém vnitřním obrácení.

Kdo chce žít v přicházejícím království, musí od základu změnit svůj život. To, co nejvíce hněvá *Knížete pokoje*, je nespravedlnost a bezpráví, jakého se dopouští člověk na člověku. Bude *rozsuzovat podle práva a rozhodovat pro ubohé v zemi*. Musíš si osvojit jeho smýšlení: *Spravedlnost bude jeho rouchem*. Jak před ním ob stojí společnost, kde jedni žijí v nadbytku a druhým se nedostává ani toho nejnnutnějšího? *Proto kdo má dvoje šaty, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak*.⁽⁵⁾ To je první a základní krok k tomu, aby *vlk mohl přebývat s beránkem a pardál ležet vedle kůzlátka*.

Ale taková změna smýšlení se ti možná zdá stejně neuskutečnitelná jako hra kojence u doupete zmijí. Prorok Hospodinův se nemýlil, když předpověděl *hlas volajícího na poušti*. Stejně tak se nemýlí, když říká, že se objeví *kořen Jesse jako znamení mezi národy*. Jen neváhej a začni s obnovou odvázně a rozhodně sám u sebe. Nezapomenej, že máš *připravit cestu pro Knížete pokoje*. *V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje*⁽⁶⁾. Neztrácej důvěru. Jeho Otec může *spravedlivě vzbudit z tohoto kamení*. On bude *křtít nejen ohněm, ale také Duchem Svatým*. To je ten, jehož *poznání musí naplnit zemi, jako vody pokrývají moře*.

Otevři mu dokořán své srdce, aby mohl přijít a i v tobě *spocínout*. Nese s sebou dary, které chybí světu: copak mu neschází *dar moudrosti, poznání, rady a rozumu*, aby poznal cesty spravedlnosti a práva, které vedou k pokoji, *dar síly*, aby na ně opravdu vykročil, *dar pobožnosti a bázně Boží*, aby přijal s úctou svého jediného Krále? *Jeho jménu se bude žehnat na věky, blahoslavít ho budou všechny národy*⁽⁷⁾...

Vracíš se domů z Janova křtu jako jiný člověk?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 23,4; ⁽²⁾ Iz 9,5; ⁽³⁾ srov. Gn 1,28;

⁽⁴⁾ Mt 23,5; ⁽⁵⁾ Lk 3,11; ⁽⁶⁾ resp. žalm 72; ⁽⁷⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 11,1-10

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem. Má zálibu v bázni před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání očí, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro pokorné v zemi. Bude bít zemi holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude provazem jeho beder a věrnost bude pásem jeho ledví. Vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kůzlátka, tele a lvíče budou žrát pospolu a malý chlapec je bude vodit. Pást se bude kráva s medvědicí, jejich mláďata ulehnu spolu, lev bude žrát jako býk plevy. Kojelec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skryše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani zabíjet na celé své svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi, tak jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2. čtení - Řím 15,4-9

Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste v souladu stejně smýšleli podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství, jako i Kristus přijal vás – k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: „Proto tě budu velebit mezi pohaný, tvému jménu budu zpívat chválu.“

Evangelium - Mt 3,1-12

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnajte mu stezky!“

Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí

Pokračování na str. 9

Jsem Neposkvrněné Početí

Ze všech tajemství, která se vztahují k nejsvětější Panně Marii, na první pohled se jako nejobtížnější jeví tajemství neposkvrněného početí. Maria je Matkou Boží, můžeme tedy určitým způsobem porozumět jejímu božskému mateřství na základě analogie s jinými matkami. Její nanebevzetí se nám může jevit logickým důsledkem její věrnosti jako odměna za ni. Ale neposkvrněné početí?

Církevní nauka, jak víme, říká, že Maria zůstala bez poskvrny dědičného hříchu. Při svém početí v lůně sv. Anny nebyla postižena vinou Adama a Evy, nebyla dotčena hříchem. Vzhledem k zásluhám svého Syna byla uchráněna od počátku své existence jakéhokoliv styku s hříchem.

Když se Matka Boží zjeví Bernadettě Soubirous v Lourdech, použila výraz „početí“ v nejvlastnějším smyslu. Neřekla: Já jsem počatá bez poskvrny, ale řekla: Jsem Neposkvrněné Početí. A skutečně, tělesné uchránění prvotního hříchu je vnitřním výrazem toho, kým Ona skutečně je – je Neposkvrněným Početím, je plánem, ideou, skrze kterou se uskutečňuje Boží záměr.

Co to znamená – „Neposkvrněná“? Jistě, podle základního smyslu neposkvrněné je to, co je bez poskvrny, bez viny. Ale v pozitivnějším smyslu znamená také to, co je čisté, uchráněné vad. V tomto smyslu neposkvrněné početí znamená ideu zbavenou jakéhokoliv příměsí omylu, koncepci, která odpovídá nejdokonalejším způsobem všemu, co bychom si mohli přát.

Taková představa existovala v Boží mysli před počátkem času. Podle tradičního misálu

se při mši k sobotní památce Panny Marie čte úryvek z Knihy moudrosti: „Od počátku, před věky jsem stvořena.“ Maria existovala v Boží mysli od počátku jako dokonalý vzor toho, čím má být člověk díky Boží milosti. Odpovídá jako nikdo jiný onomu ideálu, po jakém touží Bůh u každého z nás v tom stupni, v jakém nám uděluje milost. Ona měla milost vyvolení v nejvyšším stupni a v naprosté plnosti.

O Vykupiteli mluvíme jako o Slovu Boha, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Právě díky Marii mohlo Slovo přijmout tělo. Ona je tou, která dala hlas Slovu Boha, kdy řekla jednu krátkou větu: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ Tato věta vyjadřuje nejen souhlas stát se Matkou Boží, ale vyjadřuje její vůli vyhovět onomu ideálu, onomu záměru, jaký Bůh s ní od věčnosti měl.

Nejsvětější Panna Maria je z celého lidského rodu Bohu nejbližší. Je Matkou našeho Pána Ježíše Krista, druhé Božské osoby. Každá matka dává dítěti své vlastní tělo, proto i Spasitel se stal člověkem díky ní. Ona ho nejen nosila devět měsíců ve svém lůně, Ona ho rovněž krmila a pečovala o něho jako všechny matky.

Tak jako se manželka stane s manželem „jedním tělem“, i Maria se stala jedním tělem s Duchem Svatým, převzala péči o Boží dům, o potřeby jeho církve. Maria je nejen neposkvrněná, uchráněná hříchu, Ona je skutečně Neposkvrněné Početí.

Prosme, abychom se na její přímluvu i my stali vzorem dokonalosti pro ty, kteří jsou svěření naší péči, abychom se tak stali součástí plánu věčného Otce.

Překlad -lš-

Neposkvrněná Matka

Benedikt XVI. u sloupu Neposkvrněné v Římě 8. prosince 2009

Drazí bratři a sestry! V srdci křesťanských měst představuje Maria sladkou a zabezpečující přítomnost. Svým tichým způsobem nám všem dává naději v radostných i smutných okamžicích života. V chrámech, v kaplích, na zdech paláců obrazy, mozaiky, sochy připomínají přítomnost Matky, která vytrvale bdí nad svými dětmi. Také zde na Španělském náměstí je Maria postavena vysoko, aby bděla nad Římem.

Co říká Maria městu? Co nám připomíná její přítomnost? Připomíná, že *kde se rozmohl hřích, tak v daleko větší míře se rozhojnila milost* (Řím 5,20), jak píše apoštol Pavel. Ona je Matka Neposkvrněná, která opakuje také lidem naší doby: Nebojte se, Ježíš přemohl zlo; přemohl ho v jeho kořenech, osvobodil nás od jeho panství.

Jak velice potřebujeme tuto dobrou zvěst! Každý den totiž se v novinách, v televizi, v rádiu o zlu hovoří, opakuje se a šíří, abychom si zvykali na strašné věci, abychom se pro ně stali necitliví, jakýmsi způsobem intoxikovaní, protože to negativní není zcela stráveno a kumuluje se den po dni. Srdce se zatvrzuje, myšlenky zatemňují. Právě proto potřebuje toto město Marii, která svou přítomností mluví o Bohu, připomíná nám vítězství milosti nad hříchem a uvádí nás do naděje i v situacích lidsky nejobtížnějších.

Ve městě žijí – anebo přezívají – neviditelné osoby, které však vyskakují na prvních stránkách nebo obrazovkách a všichni je hltají až doposledku, protože zprávy a obrazy přitahují pozornost. Je to perverzní mechanismus, který bohužel je velmi houževnatý. Nejdříve je město skrývá a pak je vystaví na veřej-

nost. Bez milosti, nebo s falešnou lítostí. A přitom v každém člověku je touha, aby byl přijímán jako osobnost pokládaná za posvátnou skutečnost, protože každý lidský život je posvátný příběh, který vyžaduje velkou úctu.

Drazí bratři a sestry, město, to jsme my všichni! Každý z nás přispívá k jeho životu a jeho morálnímu klimatu v dobrém i ve zlém. Srdcem každého z nás prochází hranice mezi dobrem a zlem a nikdo z nás nemá právo soudit druhého, nýbrž spíše každý má cítit povinnost napravit sám sebe! Masmédia se snaží udělat z nás „diváky“, jako by zlo patřilo jen druhým a nám se nikdy nemohlo přihodit. Ale my jsme naopak všichni „aktéři“ a jak v dobru, tak ve zlu má naše chování vliv na druhé.

Často si stěžujeme na znečištěné ovzduší, že je v některých částech města nedýchatelné. A skutečně, vyžaduje to ode všech úsilí, aby město bylo čistější. Ale existuje ještě jiné znečištění, méně vnímatelné smysly, ale tím nebezpečnější. Je to znečištění duše; to působí, že naše tváře se méně usmívají, jsou zachmuřenější, a to nás vede k tomu, že se navzájem nezdravíme a nedíváme se jeden druhému do tváře. ... Město se skládá z tváří, bohužel, kolektivní trendy mohou zmařit vnímání jejich hloubky. Vidíme jen povrch. Osoby se stávají těly a tato těla ztrácejí duši, stávají se věcmi, předměty bez tváře, směnitelnými a konzumovatelnými.

Maria Neposkvrněná nám pomáhá znovu objevit a hájit hloubku osobnosti, protože v ní je dokonalá transparence duše v těle. Ona je zosobněná čistota do té míry, že duch, duše a tělo jsou dokonale koherentní mezi sebou i s Boží vůlí. Madona nás

učí otevřít se Božímu působení, dívat se na druhé tak, jak se dívá On, počínaje srdcem. A dívat se na ně s milosrdenstvím, s láskou, s nekonečnou něžností, zvláště na ty nejopuštěnější,

Sloup Neposkvrněné v Římě

nejzoufalejší, nejvíce zneužitě. *Kde se rozmohl hřích, v daleko větší míře se rozhojnila milost.*

Chci vzdát veřejně chválu všem, kteří v tichosti, beze slov, ale skutky usilují uskutečňovat evangelijní zákon lásky, který zajišťuje pokrok světa. Je jich mnoho, i v Římě, a zřídka dávají o sobě vědět. Muži a ženy všeho věku, kteří pochopili, že k ničemu nevede odsuzování, lamentování, obviňování, ale hodně platí odpovídat na zlo dobrem. Tak se věci mění; nebo lépe, mění se tak osoby, a tím se zlepšuje společnost.

Draží římské přátelé, a vy všichni, kteří žijete v tomto městě! I když jsme zavaleni každodenní aktivitou, věnujme sluch Mariinu hlasu. Naslouchejme její tiché, ale naléhavé výzvě. Ona říká každému z nás: Kde se rozmnožil hřích, tam se může rozhojnit milost, počínaje tvým srdcem a tvým životem! A město bude krásnější, křesťanštější, lidštější.

Díky, svatá Matko, za toto své poselství naděje. Díky za tvou mlčenlivou, ale výmluvnou přítomnost v srdci našeho města. Panno Neposkvrněná, Salus Populi Romani, oroduj za nás!

L'Osservatore Romano
9. prosince 2009
Překlad -lš-

Zasloužené vyznamenání

Tím, že jmenoval Domenica Bartolucciho kardinálem, dal papež Benedikt XVI. nesporné znamení. Jméno tohoto Mistra je vytesáno v dějinách římské církevní hudby a liturgie zlatým písmem. Bartolucci se narodil 7. května 1917 v Borgo San Lorenzo (Toskánsko) a stal se legendárním sbormistrem „Cappella Sistina“, která zajišťuje hudební stránku papežské liturgie. Je to sbor, jehož založení sahá do pontifikátu Řehoře Velikého (590-604) a k jeho sbormistrům patřily osobnosti jako Pierluigi da Palestrina (1525/26-1594) a Domenico Scarlatti (1658-1757). Již v mladých letech řídil Bartolucci katedrální sbor ve Florencii. R. 1942 se stal zástupcem sbormistra v Lateránské bazilice. R. 1947 převzal funkci sbormistra „Cappella Musicale Liberiana“ v bazilice Santa Maria Maggiore.

R. 1952 ho papež Pius XII. jmenoval druhým sbormistrem „Cappella Sistina“, a to na doporučení tehdejšího sbormistra Lorenza Perosiho. Po jeho smrti mu papež svěřil úlohu „direttore perpetuo“ (doživotní sbormistr) sboru svatopetrské baziliky.

Jeho úkolem bylo znovu oživit „Cappella Sistina“, která se nacházela ve vážné hudební krizi. Tomuto úkolu se Bartolucci věnoval za osobní podpory Jana XXIII. a „Cappella Sistina“ kromě vystupování na papežských slavnostech uskutečnila řadu turné v zahraničí (Turecko, Polsko, Německo, Rakousko, Irsko, Belgie, Holandsko, Francie, Španělsko, Japonsko, Filipíny, Austrálie, Kanada, USA).

Během II. vatikánského koncilu a v následujících letech se Bartolucci bránil postupujícímu vytlačování latiny jako liturgického jazyka a zasazoval

se vehementně o to, aby reforma prosazovaná v roce 1970 v oblasti „musica sacra“ nenabyla škodlivý směr. Jeho úsilí bohužel zaznamenalo malý úspěch.

R. 1997 byl jeden z nejvýznamnějších znalců liturgie zbaven svého úřadu, ačkoliv mu ho Pius XII. svěřil doživotně. Propuštění Bartolucciho se setkala s kritikou a vyvolalo velké polemiky. Hlavními silami, které nebyly srozuměny s jeho liturgicko-hudebním kursem, byli představitelé modernizace papežských liturgií, kteří je chtěli přizpůsobit novým požadavkům. Jejich čelným reprezentantem byl papežský ceremoniář a pozdější arcibiskup Piero Marini. Ten byl již během koncilu poradcem Hannibala Bugniniho, hlavního architekta liturgické reformy Pavla VI.

Ke kritikům propuštění Bartolucciho patřil také tehdejší prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Ratzinger. Asi rok po své volbě na Petrův stolec pozval Benedikt XVI. Mistra Bartolucciho, aby řídil koncert v Sixtinské kapli. Tím dal najevo určité znamení, které dovršil tím, že ho jmenoval kardinálem svaté římské církve.

Při své promluvě po koncertě v onen červnový den naznačil papež liturgický a hudební program, který se má v budoucnu realizovat. Pochválil Bartolucciho za nabídnutý a sestavený program, který poukázal

Mons. Domenico Bartolucci s papežem Benediktem XVI.

na paralelu mezi 16. a 20. stoletím. Benedikt vyjádřil přesvědčení, že „polyfonní církevní hudba – především tzv. římské školy – představuje dědictví, které musí být zachováno živé a musí vést ve známost“.

Tento přístup Benedikta XVI. je významný a nezbytný nejen pro odborníky, kteří se zasazují o polyfonní hudbu, nýbrž je důležitý pro „celé církevní společenství, protože tato hudba představuje neocenitelné duchovní, umělecké a kulturní bohatství“.

Pro činnost Bartolucciho a jeho nadace je příznačné, že se zasazuje o udržení a rozšíření klasické i současné polyfonní tradice. Neboť „pravé *aggiornamento*“ církevní hudby může kráčet jen ve stopách velké tradice minulosti, gregoriánského chorálu a polyfonní církevní hudby. Z tohoto důvodu církevní společenství vždy podporovalo a prosazovalo – jak v oblasti hudby, tak v jiném umění – nové cesty, aniž by se zřeklo minulosti a dějin lidského ducha, které jsou také dějinami dialogu člověka s Bohem.“

Kath-net
Překlad -lš-

... Chci říci, že gregoriánský chorál spočívá ve způsobu, nikoli v tónech, je svobodný, není rytmický, není „jedna, dva, tři, jedna, dva, tři“. Nemělo se pohrdat způsobem zpěvu v našich katedrálách, který byl nahrazen pseudomonastickým a procítěným šploucháním. Středověký zpěv není možno interpretovat teoriemi dneška, ale je třeba jej vzít tak, jak se dostal až k nám...

Z rozhovoru s Mons. Bartoluccim
na www.disputationes-theologicae.blogspot.com
Překlad celého rozhovoru naleznete na adrese www.vendee.cz.

HODINA MILOSTI PRO SVĚT

8. prosince 1947 při zjevení v dómě v Montichiari vyslovila Panna Maria toto přání:

„Přeji si, aby se každoročně 8. prosince od 12 do 13 hodin konala hodina modliteb za svět.

Tato pobožnost zajistí mnoho duchovních i tělesných milostí. Náš Pán, můj Božský Syn, chce lidem darovat přemíru svého slítování, když se dobří budou modlit za své hříšné bratry.

Sdělte Svatému otci, že si přeji, aby tato hodina milostí byla známa celému světu a po celém světě se rozšířila. Ten, kdo nemůže navštívit svůj farní kostel, ať se modlí doma v poledne a také obdrží mnoho milostí.

Brzy poznáte velikost této hodiny milostí. Pro všechny děti, které dopřejí této prosbě sluchu a vezmou si ji k srdci, mám připravenou plnost milostí.

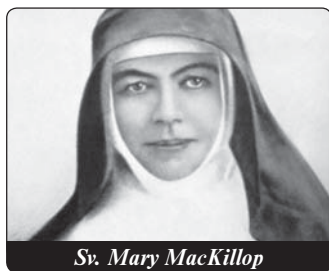
Stále existují tíši a skrytí prosebníci a oběti za hříšné duše, kteří svolávají milosrdenství našeho Pána na tuto zem. Nyní je hodina modliteb, hodina dobrého příkladu, hodina oběti a věrnosti a odvážného přičinění. Modlitba, oběti a pokání tak mnoha duším zabraňují tomu, aby na lidstvo dopadl soud Boží spravedlnosti. Hořím láskou a žádám modlitby za záchranu světa!

Kdybyste věděli, jak mnoho mých dětí jde cestou záhuby! I Církev je ve velkém nebezpečí. Doba je stále více zlověstná. Nesu ve svém srdci utrpení mnoha nemocných a trpících, abych je přivedla k větší svatosti. Jsem Matka plná lásky ke svým dětem!

Bude to 8. prosince, kdy Neposkvrněné Početí rozdrtí Hado-
vu hlavu.“

-sks- 49/2007

Vkoutě temné vězeňské cely v Austrálii čekal na popravu vězeň Fagan odsouzený k smrti za vraždu. Byl pokládán za největšího zločince v kolonii. Biskup z Adelaide ho navštívil spolu se dvěma kněžími, ale odsouzený reagoval jako divoký lev a musel být spoután. Krátce nato se do věznic dostavily dvě řeholní sestry a žádaly, aby mohly vstoupit do cely odsouzeného Fagana a modlit se za něho. Vězeňská stráž se snažila sestrám návštěvu této „bestie“ vymluvit, ale ony trvaly na svém.

Sv. Mary MacKillop

Vstoupily do cely a začaly se modlit. Jedna z nich byla tak dojata, že se dala do pláče. Tu odsouzený padl na kolena a začal se modlit spolu s nimi. Podle zprávy tisku se „Fagan stal mírným jako beránek“. Sestra ho přesvědčila, aby se vyzpovídal a přijal svatě přijímání. Před popravou žádala, aby ho mohla na popravě doprovodit, ale bylo to odmítnuto. Tato žena a řeholní sestra, která celý život nikdy nepřestala věřit v důstojnost každé lidské osoby, se stala první světící v dějinách australské katolické církve.

Mary Helen MacKillop se narodila 15. ledna 1842 v předměstí Fitzroy u Melbourne. Byla nejstarší z osmi dětí Alexandra MacKillopa a Flory MacDonaldové. Rodiče byli skotští emigranti, kteří přišli do Austrálie s vidinou prosperity, a zpočátku se zdálo, že se jejich sen uskuteční. Ale otcovy neuvážené finanční projekty uvrhly rodinu záhy do bída a trvalých obtíží s bydlením.

Mary získala od otce, bývalého římského seminaristy, dobré znalosti, a sotva začala dospívat,

Svatá Mary MacKillop, první australská světice

musela pracovat jako pečovatelka a vyučující, aby pomohla zajistit pro rodinu potřebné prostředky. Toto své povolání vykonávala s neobyčejnou zralostí a sebezapřením, ale záhy se začala vážně zabývat myšlenkou na řeholní život.

Rozhodující směr jejímu životu dalo období, kdy vyučovala na základní katolické škole v odlehle oblasti Penola v Jižní Austrálii. Zde v roce 1860 potkala místního faráře J. E. Tenison-Woodse, který už dlouho snil o novém řeholním řádu, který by se věnoval výchově dětí v odlehlých oblastech. Byla mu totiž svěřena pastorační péče na prostoru 52 000 čtverečních kilometrů.

Byla to velmi krutá léta v dějinách katolické církve v Austrálii. V padesátých letech 19. století přestalo mnoho koloniálních správ financovat soukromé školy, zvláště křesťanské, a to ve snaze zavádět postupně veřejný, výlučně laický školní systém. V této politice byla Jižní Austrálie předvojem a v roce 1851 zastavila všechny dotace náboženským školám.

Pro katolickou církev, kterou tvořili převážně irští emigranti z nejhudších vrstev, to byla tvrdá rána. Nová vládní tendence vytvořila kritickou situaci pro katolické školy v převážně protestantském prostředí, a tím bylo ohroženo i předávání katolické víry novým generacím.

Protože katolické děti byly ve státních školách diskriminovány, odmítaly je navštěvovat, a tím ještě více snižovaly své sociální vyhlídky.

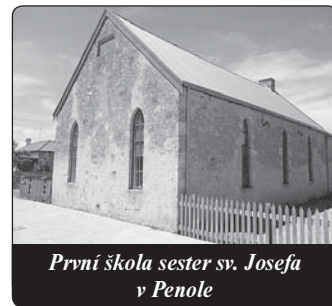
Když Mary přišla do Penoly, hledala církev Jižní Austrálie s nesmírnými obtížemi cestu, jak udržet při životě svých několik málo škol navštěvovaných školáky, jejichž rodiče nebyli s to na ně přispívat. Zále-

žitost budoucnosti těchto dětí byla nejčastějším tématem diskusí mezi mladou učitelkou a místním farářem.

Protože Mary MacKillop stále silněji pociťovala volání k řeholnímu životu a měla hluboký smysl pro spravedlnost a soucit s těmi nejposlednějšími, přijala farářovu výzvu založit nový řeholní řád.

S novým jménem Marie od Kříže stala se v březnu první členkou sester svatého Josefa a Nejsvětějšího Srdce. Následovalo ji záhy mnoho mladých žen s úmyslem věnovat jako ona svůj život výchově a vzdělávání chudých dětí a žít jako ona v naprosté chudobě v závislosti na pouhých almužnách a velkodušnosti dobrodinců.

První škola sester svatého Josefa byla otevřena v Penole ještě téhož roku v jedné položeně konírně, kterou opravil Mariin bratr.

První škola sester sv. Josefa
v Penole

Když biskup v Adelaide Mons. Laurence Sheil nový řád schválil, začal se rychle šířit v mnoha částech Jižní Austrálie. Ale již v této první fázi šíření vznikly problémy. Když se Tenison-Woods stal odpovědným za všechny katolické školy v Jižní Austrálii, došlo k rozporům mezi ním a některými katolickými kněžími v diecézi. „Kreatura“ Tenisona-Woodse, totiž sestry svatého Josefa, se staly obětí beránkem těchto konfliktů.

Je třeba říct, že i uvnitř australské katolické církve ne všichni oceňovali zvláštní život těchto

sester. Kritické hlasy říkaly, že tyto sestry by měly ve své práci respektovat evropské vzory: vychovávat mladé dívky středních vrstev ve městech a dát velký prostor vyučování ctnostem a katolickému učení, hudbě a klasickým evropským jazykům.

Přítomnost mladých sester oblečených ve velmi chudých hábitech, které žebrały na ulicích v Adelaide i v odlehlých oblastech buše a které vyučovaly děti oděné v hadrech, bylo pro mnohé katolíky dokonce pohoršením. Na sestru Marii od Kříže se množily nejrůznější pomluvy. Protože jí lékař kvůli jejím zdravotním obtížím doporučil užívat periodicky jako lék whisky, pomlouvali ji, že propadla alkoholismu. Problémy začal působit sám pater Woods. Mladá řeholnice byla obviněna, že odmítla podřízenost biskupovi, a ten ji na doporučení svých poradců nakonec exkomunikoval a jejím sestrám bylo zakázáno s ní mluvit. Ujali se jí přátelé, kteří jí opatřili dům, kam se uchýlily i některé sestry. Jezuitští kněží se postavili proti exkomunikaci a nadále jí posluhovali svatými svátostmi. Po pěti měsících biskup na smrtelné posteli litoval svého činu a poslal jednoho kněze, aby exkomunikaci vymazal. Během celého tohoto krutého období, které prožívala s větší bolestí než odsouzení k smrti, Marie od Kříže neřekla proti biskupovi ani jediné slovo a stále se za něho modlila.

V roce 1873 se odebrala do Říma. V Římě se jí ujal a povzbudil ji Pius IX. Podle získaných doporučení přepracovala řeholi, kterou původně sepsal Woods. Ten se od kongregace odloučil. Vedení kongregace připadlo Marii, která se musela vyrovnat se všemi obtížemi a překážkami i nesmírnými australskými vzdálenostmi při návštěvách jednotlivých domů a škol. Kongregaci schválil Lev XIII. v roce 1888 a Marie od Kříže se stala generální představenou se sídlem v Syd-

Původ modlitby Anděl Páně

Již v raném středověku svolávaly zvony při soumraku k modlitbě o Boží sílu proti hrozícím mocnostem temna. V 13. století vznikl obyčej na závěr ranní a večerní modlitby breviáře pozdravit Pannu Marii třemi Zdrávas Maria. V roce 1346 doporučili němečtí biskupové tuto večerní modlitbu jako prosbu za zachování míru.

Když Turci rok co rok pronikali hlouběji do Evropy, zvonily na příkaz papeže Kalista III. od roku 1456 zvony také v poledne a svolávaly lid k modlitbě o ochranu Matky Boží v tomto velkém nebezpečí. Současně měla modlitba Anděl Páně v tu hodinu, kdy Pán přinesl na kříži nebeskému Otci výkupnou obět, vyprošovat milost obrácení a spásy nevěřícím. Tak získalo denní dílo křesťanského lidu Bohu zasvěcený řád: sloužit nejen tomuto času, ale i věčnosti.

Svaté Gertrudě z Helfty zjevil Pán Ježíš, jak je mu milé díkyvdání za to, že se stal člověkem: „Kdykoliv mi někdo vzdává díky slovy »a Slovo se stalo tělem« a děkuje mi, že jsem se kvůli lidem stal člověkem, moje dobrota mě vždy přiměje, abych k němu sestoupil a obětoval z hloubi svého Srdce všechny zásluhy svého svatého lidství a zdvojnásobil blaženost těch, kteří mi prokazují tuto úctu.“

Vidíme, že církev nám modlitbou Anděl Páně dala hluboký, bohatý a živý pramen, ze kterého můžeme čerpat pro svůj život vždy novou sílu, protože pokorným Mariiným „fiat“ nám byla udělena plnost božské milosti. Právě dnes, v mariánské epoše, získává tato událost nový spásonosný význam.

Pramen: Minuta s Marií 14.-15. 11. 2010

ney. Vyčerpaná prací i těžkými nemocemi, ale nezlomená na duchu zemřela tato svatá zakladatelka 8. srpna 1909 v Sydney a je pohřbena v kapli mateřského domu.

Sestry svatého Josefa jsou nejpočetnější ženskou řeholí v Austrálii a působí i na Novém Zélandu a v Peru. Jan Pavel II.

zakladatelku blahorečil. 19. ledna 1995 v Sydney při apoštolské cestě po Oceánii.

Sestra Marie od Kříže se vyznačovala hlubokou vírou v Boží prozřetelnost a touto vírou přímo nakazila své spolusestry. Její živá víra, aktivní naděje, láska a otevřenost byly evidentním plodem jejího ctnostného života.

POSTESK JANA PAVLA II.

Bohužel vedle světlých stránek nechybějí stíny. Existují totiž místa, kde se téměř úplně upouští od kultu eucharistického klanění. K tomu přistupují v tom či onom církevním kontextu zlořády, které přispívají k zatemnění pravé víry a katolického učení o této podivuhodné svátosti. Vynořuje se někdy značně zjednodušující chápání eucharistického tajemství. To bývá zbaveno své obětní hodnoty a bývá prožíváno tak, jako by nemělo jiný smysl a hodnotu než společné bratrské setkání. Kromě toho nezbytnost služebního kněžství, které se opírá o apoštolskou posloupnost, zůstává někdy v pozadí a svátostnost Eucharistie bývá redukována na pouhé hlásání. Z toho důvodu také ekumenické iniciativy tu a tam, i když jsou velkodušné v úmyslech, dávají prostor eucharistické praxi, jež odporuje disciplíně, kterou církev vyjadřuje svou vírou. Jak neprojevit nad tím vším hlubokou bolest? Eucharistie je příliš velkým darem, než aby mohla snést dvojnásobnost a snižování významu.

Jan Pavel II., encyklika Ecclesia de Eucharistia (10)

S odvahou, sladkostí a soucitem žila izolovaná ve venkovských oblastech v chudých chatrčích s domorodými obyvateli a s chudými dělníky. Povzbuzovala své spolusestry, aby žily podle řehole a živily velkou úctou k Nejsvětější svátosti, žily vždy v Boží přítomnosti a účastnily se mše svaté pokaždé, když byl kněz k dispozici.

Byla věrnou dcerou církve a velmi milovala kněze a apoštolát, který uskutečňovali. Nedořadila, aby některá sestra mluvila zle o knězi nebo o biskupovi. Byla přítelkyní lidí všech sociálních vrstev. Její anglikánská přítelkyně Joanna Barr Smithová jí napsala na konci jejího života: „Ať žiji nebo umírám, budu pro tebe vždy stejná a jsem hrdá na to, když se ohlížím na čtyřicet let našeho přátelství.“

Velkým darem byla její dobrota. Byla to dobrota podle slov svatého Pavla v jeho hymnu na lásku (srov. 1 Kor 13,4-7).

Po jejím blahorečení řekl australský ministerský předseda Paul Keating v parlamentu: „Kvality, které ona posvětila –

Hrob sv. Mary MacKillop

otevřenost a tolerance, odvaha a vytrvalost, víra a láska k druhým jsou kvality, jakými mají žít národy v rovině osobní i společenské“ (21. ledna 1995).

Pověsti, že byla exkomunikována, protože ohlásila případ pohlavního zneužití jedním knězem, patří k novinářským fámám, kterých zřejmě není ušetřena ani po smrti.

Benedikt XVI. svatořečil Mary MacKillop 17. října 2010.

Prameny: L'Osservatore Romano a Zenit

Připravil -lš-

Proti křesťanské Evropě Znamení nové ofenzivy k přeměně Evropy

Evropský soud pro lidská práva vynesl za 60 let své existence řadu dobrých rozhodnutí a prosadil platnost lidských práv v Evropě. Teď však si počíná, jako by tento dobrý duchovní kapitál chtěl politicky rozbít a zničit. Příkladem je nový rozsudek proti církvi – varhaník, který byl propuštěn, protože se rozvedl a – žije „na divoko“ s jinou ženou, má být podle rozhodnutí soudu přijat zpět, církev se nemá vměšovat do osobních záležitostí. Takové rozhodnutí soudu porušuje autonomii církve a projevuje rysy, jaké se objevily již v jeho rozhodnutí o křížích v Itálii: soud postupuje laicisticky, uniformně a protikřesťansky. Takový nivelační postoj a pohled na svět nemá s lidskými právy a většinou v Evropě nic společného. Prosažuje naopak jednotné ideologie, které ve skutečnosti otevírají cestu islamismu. Přitom tento soud nevynesl ještě ani jeden rozsudek proti islámskému způsobu jednání, např. pokud jde o svobodu náboženství v Turecku.

Kdo chce vědět, jak bude vypadat Evropa, jestliže se Turecko stane členem EU (zatím je členem Evropské rady, a tím také soudního dvora), může si to snadno domyslet na základě podobných precedentů.

Jiným příkladem je rozhodnutí, které mělo být schváleno 7. října, ale ke kterému nedošlo jen díky masivnímu odporu křesťanských skupin a změnilo se dokonce ve svůj opak. Šlo o samu existenci křesťansky orientovaných nemocnic a charitativních institucí. Podle zprávy McCaffertyho měla být v těchto zařízeních omezena svoboda svědomí a také tato křesťanská zařízení měla nabízet všechny služby, které jsou jinde povoleny, jako jsou potraty, eutanazie a aktivní pomoc k umírání, oplodňování in vitro, steri-

lizace, embryonální výzkum atd. To by znamenalo prakticky konec těchto zařízení. Musela by se buďto zrušit, nebo se vzdát své křesťanské orientace. Musela by být zpracována „černá listina“ těch ošetřovatelů a lékařů, kteří odmítají provádět potraty a jiné podle církevní nauky nedovolené praxe. Vlna pozměňovacích návrhů, které rozpoznaly tento útok na svobodu svědomí, změnila k překvapení navrhovatelů celý návrh v jeho opak. Je to však jen otázka času, kdy dojde k novému útoku. Rezoluce Evropské rady nemají sice pro členské země závaznou platnost, ale dávají do pohybu politické působení. A to tím spíše, že Konvence evropských práv, nad kterou bdí soudní dvůr, má začít platit spolu s Lisabonskou smlouvou v Evropě jako v celku, jako v jediné právní osobě.

V letošním roce schválil parlament Evropské rady několik sporných rozhodnutí. Týkají se homosexuality, manželství, rodiny, potratů a eutanazie. To podnítilo gender-aktivisty a zastánce totožnosti pohlaví k nové aktivitě. Jejím cílem je potlačit a neutralizovat přirozený mravní zákon tím, že se popírá přirozená odlišnost muže a ženy. To by znamenalo úplnou změnu Evropy.

To samozřejmě není Římu skryté. Při přijetí členů prezidia Evropské rady u příležitosti 60. výročí podpisu Konvence o lidských právech v roce 1950 v Římě požadoval Benedikt XVI. „univerzální pojetí lidských práv“ a varoval před „nebezpečím relativismu v této oblasti“. Je nezbytné „vypracovat univerzální platnost těchto práv a jejich neporušitelnost, nerozdmělnitelnost a nedělitelnost“. Při různých příležitostech upozornil papež na rizika relativismu v oblasti hodnot, práv a povinností. Přitom poukázal papež na otázku, jak

EVROPA A NÁBOŽENSTVÍ

V Evropě roste počet mladých, kteří se distancují od náboženství. Lidé do 30 let věku, kteří se hlásí k náboženství, jsou ve výrazné menšině. Velmi nízké je jejich procento v České republice (23 %). Na posledním místě figuruje bývalá NDR (17 %). „Nejzbožnější“ jsou mladí Poláci, Řekové a Rumuni.

EVROPA VYMÍRÁ

Opat Gregor Henckel z Heiligenkreuz představil svou novou knihu „ora@labora“. Dokazuje v ní, že nikoliv církev, ale Evropa se nachází v krizi. Celosvětově církev roste, její evropská krize je krizí Evropy. Největší a smrtelnou chorobou je antikoncepce a vraždění nenarozeného života. Evropa vymírá. Důležitější než „předávání genů“ je předávání víry. Budoucnost Evropy je jen v budoucnosti křesťanství. Benediktinská zásada „modli se a pracuj“ je obsažena v katolické sociální nauce a je důležitá pro současné hospodářství.

Kath-net

KANADA: ANTIDISKRIMINAČNÍ ZÁKON VE PROSPĚCH SEXUÁLNÍCH PERVERZÍ

Návrh zákona prošel výborem kanadského parlamentu pro lidská práva bez pozměňovacích návrhů poměrem hlasů 9:2, což umožňuje, aby parlament o něm hlasoval v prosinci. Zákon kriminalizuje diskriminaci založenou na „genderové identitě“ a „projevení genderu“. Jim Hughes, národní prezident organizace Campaign Life Coalition, bije na poplach. Zákon by vedl k tomu, že by mužští crossdresseři a transvestité měli právo užívat záchody pro ženy. Jde již o třetí pokus prosadit takový zákon, když předchozí v letech 2006 a 2007 neprošly. Tiskový mluvčí premiéra však řekl, že návrh zákona nemá vládní podporu.

Představitelé pro-life organizací označily zákon za krajně nebezpečný. Jde o snahu uznat genderové zmatení za normální, jako se to již stalo s homosexualitou. Podporuje myšlenku, že gender je cokoliv, co chcete. Sexuální predátoři a pedofilové by tak měli např. přístup do dámských umývár.

Pramen: Hnutí Pro život ČR, 19. 11. 2010

je možno uskutečnit plodný dialog mezi kulturami, jestliže nebudou definovány společné hodnoty, práva a univerzální principy, které všichni členové Evropské rady budou chápat stejným způsobem. Tyto hodnoty, práva a povinnosti jsou zakořeněny v přirozené důstojnosti každé lidské bytosti, což je poznatek přístupný každému lidskému rozumu. Papež dodal, že „křesťanská víra tomuto hledání nestojí v cestě, nýbrž je podporuje a zve všechny, aby hledali nadpřirozené základy této lidské důstojnosti“. Konkrétně jmenoval Benedikt XVI. zacházení s lidským životem od početí až do přirozené smrti, postoj k manželství, které je výlučné a nerozlučné sebeodevzdání mezi mužem a ženou, dále svobodu náboženství a vzdělání.

Bylo by povážlivé domnívat se, že gender-lobby náhle přijme papežovu linii. Naopak, toto lobby usiluje o morální převrat v Evropě. Proto je nejvyšší čas, aby si křesťanské politické strany uvědomily svou odpovědnost, vyjasnily si základní otázky hodnot a lidské důstojnosti a neporušitelných mravních principů a chápaly jejich ochranu jako svou primární povinnost, ke které jsou zavázáni všichni křesťané ve svém svědomí a kterým je třeba dát přednost před jinými osobními a stranickými zájmy. To vyžaduje také důkladné vzdělávání a fundovanost v těchto otázkách. Jinak je budoucnost evropské kultury a samotné Evropy ve hvězdách.

*Der Fels 11/2010
(Kráceno)
Překlad -lš-*

Náš populární profesor sociologie a filosofie se v sobotních

Lidových novinách podivuje tomu (T. Halík, Předpoklad dialogu – ochota porozumět, LN 16. 10. 2010), že jistý deklarovaný ateista – a doktor filosofie (T. Hříbek, Zač mají být ateisté vděční?, LN 9. 10. 2010) – nechce přistoupit na jeho ambiciózní konstrukci dialogu, kterou předložil dříve v souvislosti s převzetím ceny Romana Guardiniho (T. Halík, Zač křesťané vděčí ateistům, LN 25. 9. 2010) a vyčítá svému kritikovi etické nedostatky v ochotě porozumět.

Diskutované téma je sice pro běžného (i katolického) čtenáře poněkud odtaziť a nesnadno srozumitelné. Stojí však za pozornost. Mimochodem totiž ukazuje, že dialog s ateisty přece jenom není taková idylka, přijde-li doopravdy na věc. Neprobíhá zkrátka podle taktovky, kterou drží jenom jedna strana. Kritik prof. Halíka sice nemá pravdu, když označuje známého katolického kněze za stydlivého ateistu. V jedné věci je s ním však přece jen obtížné nesouhlasit. A to když ukazuje na rozpor mezi křesťanským myšlením a metafyzickým pojetím Boha, které předložil o. Halík tvrzením – „O Bohu nelze říci, že »jest« nebo »není«“ (LN, 25. 9. 2010), což pak ve své pozdější sebeobhajobě ještě upřesnil dodatkem „ve smyslu předmětného výskytu“ (LN, 16. 10. 2010).

Popření „existence předmětně se vyskytujícího Boha“ je podle prof. Halíka tím, co zastávají „Tomáš Akvinský a klasikové teologie“ (LN, 16. 10. 2010). To se jeví jako pravda jenom zpozvzdálí. Křesťanské myšlenkové tradici opravdu ani ve zlém snu nepřišlo na mysl bojovat proti větrným mlýnům představy Boha jakožto předmětně se vyskytujícího dědečka sedícího na obláčku. Ba ani antická filosofická tradice, počínajíc Platonem a Aristotelem, neměla zapotřebí podobnou banalitu někomu vyvracet.

Halík versus Hříbek

Byla totiž vynalezena až mnohem, mnohem později, a bohužel je moderní stále.

Bylo by opravdu nepoctivé redukovat tradici křesťanského myšlení v otázce bytí Boha na výše zmíněné tvrzení, že totiž o Bohu nelze říci, že je nebo že není. Tady je kritické tušení doktora Tomáše Hříbka zcela správné, neboť takové tvrzení skutečně protirečí křesťanskému myšlení i víře. Nikoli tedy podle křesťanské tradice, ale jenom „podle Richarda Kearneyho“ – jehož se dovolává prof. Halík – „možnost není méně, nýbrž více než skutečnost“ (LN, 25. 9. 2010). Ponechme stranou hodnotu autority citovaného irského filosofa, jehož Halík automaticky – a v tomto bodě jistě neprávem – klade na roveň Benediktu XVI. I tuto nepatřičnost správně postřehl jeho ateistický kritik.

Podle zdravého selského rozumu je totiž skutečnost opravdu více než možnost. A o Bohu opravdu je možné říci, že existuje nebo že neexistuje. Křesťan ovšem tvrdí to první, neboť „lidský rozum může svými přirozenými silami a svým přirozeným světlem opravdu dojít k pravému a bezpečnému poznání osobního Boha“ (KKC 37) – jak učí Katechismus katolické církve. „Naše řeč“ – pokračuje stejný pramen na jiném místě – „se vyjadřuje sice lidským způsobem, ale zároveň se skutečně dotýká samého Boha“, třebaže jej „nemůže vystihnout v jeho nekonečné jednoduchosti“ (KKC 43).

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze strany 3

plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: „Naším otcem je Abrahám!“, neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera je už přiložena ke kořenu stromů; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás sice křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí obilí na svém mlátě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Právě nedostatečný zřetel na neokleštěné tvrzení „staré dobré“ metafyziky a křesťanské tradice je tím, co chybělo pozornému ateistovi v argumentaci nositele ceny Romana Guardiniho. O tuto mezeru opřel svoji vlastní argumentaci, i když ji potom odklonil směrem, který už rozumně sdílet nelze.

O co tedy vlastně jde? Dialog zkrátka trochu zaskřípal. Avšak nejenom na jedné straně. Mluví ateismu či agnosticismu totiž velice přesně odhalil místo, v němž začíná šikmá plocha relativismu, kterou důsledně považuje za svoje výsostné území. Není divu, že si ho brání.

Je škoda, že se prof. Halík nedostal k tomu, aby ukázal, za co doopravdy křesťané mohou vděčit ateistům. Bylo by k tomu možné použít např. slova italského agnostika a již zesnulého žurnalisty Indra Montanelliho, který přesně na tuto otázku před lety odpověděl: „My ateisté jsme vám křesťanům dobří k tomu, abychom vám svoji existenci připomínali, že víra je darem.“ Křesťan by řekl milostí.

Ale vraťme se ještě jednou k jádru sporu, který má spíše filosofickou povahu. Profesorem Halíkem převzaté tvrzení irského filosofa, že „o Bohu nelze říci, že je anebo že není“, zkrátka neobstojí a žádný kontext ani dodatečné vysvětlení nemohou změnit nic na neudržitelnosti jeho obsahu. Protirečí samo sobě.

Stará dobrá metafyzická distinkce mezi tím, že něco je,

a tím, co to je, platí i v teologii. Opravdu se tedy můžeme dobrat tvrzení, že Bůh je, i když nedokážeme svými slovy plně vystihnout, kým je, neboť – jak opět praví Katechismus – „svět i člověk dosvědčují, že nemají v sobě ani svůj původ, ani svůj poslední cíl, ale že mají účast na samém Bytí, které nemá ani začátek, ani konec. Tak může člověk různými »cestami« dospět k poznání existence jedné skutečnosti, která je první příčinou a konečným cílem všeho a »kterou všichni nazývají Bůh«“ (KKC 34).

Ostatně, biblické jméno Boha – Jahve – hebrejsky znamená „Ten, který je“, ba dokonce „Ten, který dává existovat; působí bytí“^[1]. Ten opravdu je. V hebrejském jazyce je protimluvem tvrdit, že neexistuje jméno Toho, který se sám představil. Jméno, jež je ojedinelé už jen z hlediska srovnávací religionistiky. Vyvolanému lidu ho nesdělila personifikovaná Možnost, ale osobní realita samotného Bytí. V židovském myšlení se také proto představuje Boha jako dědečka na obláčku nevyskytovala a nevyskytuje.

Úlitby bůžkovi dialogu odhlížením od některých tvrzení biblického a křesťanského myšlení zvláště tam, kde by bylo na místě je zmínit, zkrátka nejsou pro nekřesťany přitažlivé. Tady doktor Hříbek určitě ví, co říká. Jsou dokonce kontraproduktivní. Jsou příznakem stydlivosti, ale na neprávem místě, jsou druhem pruderie lidského intelektu, jež je neplodná a křesťanskou víru spíše dusí.

Naproti tomu přiznat mezeří či nedokonalosti vlastní lidské argumentace, nikoli pravdy samotné víry, je vždycky dobrá možnost, jak opravdový dialog prohloubit a dospět nakonec k obšťastňujícímu závěru.

*Česká sekce
Vatikánského rozhlasu*

^[1] Pentateuch, český katolický překlad, pozn. ke knize Exodus 3,14–15. Karmelitánské nakladatelství, Praha 2006, str. 175.

Tolerance z křesťanského hlediska

Tolerance je spíše novější ctnost. Ale jako kukačka vytlačila i hlavní ctnosti: moudrost, spravedlnost, statečnost, umírněnost. Všichni mají v ústech jen toleranci. A její opak – netolerance – patří k nejhorším výtkám, jakých se může někomu dostat. Přitom mnozí už zcela ztratili ze zřetele její základní význam: „tolerare“ znamená trpělivě vydržet. Tolerance má dnes nový smysl: všechno uznat a přijmout.

Byl Kristus tolerantní?

Odpověď není nijak jednoznačná. Dojemná je jeho trpělivost v jeho umučení. Přijal bez výtky a stížnosti všechny rány, potupu a zášť svých katanů. Vydržel na kříži tři hodiny bez reptání. Ale to není tolerance, to je patientia – trpělivost v utrpení. A přitom to bylo utrpení kruté právě pro jeho nespravedlnost a křivdu, která mu byla způsobena. Ale Pán to vydržel a snesl, protože toto utrpení bylo spásnosné pro celý svět – *beata passio*.

Ale když pozorujeme Krista v jeho chování vůči farizeům a zákoníkům a jejich prohnanosti, pak tu slyšíme zcela jiný tón. Ten, který chudé osmkrát blahorečí, má pro ony předáky neúprosné „Běda vám!“

Ježíš, který neúnavně snášel obtížné lidi a své zabeďněné učedníky, který přijímal i největší hříšníky, uměl být také velice netolerantní. *Nepřišel jsem, abych přinesl pokoj, ale meč* (Mt 10,34). A když volá k následování, nesnáší dokonce, aby povoláný šel pohřbit svého otce. A podobných míst si může každý najít v evangeliu mnoho.

Ne, tak tolerantní jako my – včetně církve – Ježíš nebyl.

My snášíme prostě všechno: nehorázné hanobení Krista v médiích a v umění, pro každou perverzi existuje pochopení a požaduje se svoboda. Snášíme

veřejnou nestoudnost a svádění našich dětí už ve školkách, snášíme neúctu v chrámech, mnoho křesťanů toleruje i potraty, a co je nejhoršího, trpíme bludné nauky. Ty dnes mohou do církve klidně pronikat. Příklady může uvést každý sám. Dokonce i satanismus se bagatelizuje.

Když se dívám na Ježíše, musím říct, že byl spíše netolerantní. Naprosto netolerantní byl tam, kde šlo o pravdu a lež. Pro pravdu šel dokonce na smrt.

Chcete mě nyní zabít, toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha... Já (Otec) znám, a kdybych řekl, že ho ne-

znám, byl bych podobný vám, lhář (Jan 8,40.55).

Ježíš umí být také neúprosný, např. pokud jde o Eucharistii. Trvá na doslovné pravdě: *Moje tělo je skutečně pokrm, a moje krev je skutečně nápoj, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život* (srov. Jan 6,53–55). A když se toho Dvanáct polekalo a zcela pochopitelně zhržilo, nic neodvolal, ale položil jim otázku: *Chcete i vy odejít?*

Křesťanská snášenlivost

Je to dokonce bolestné. Ani v ekumenismu nemůžeme být

Pracuji již více než šest let v katolické církvi v Keni. Lidé jsou zde hluboce věřící. Víra jim není útechou v bídě, jak se někteří domnívají, věří, protože milují Boha a Pannu Marii nade všechno. Nejsou tu žádná potvrzení z poradny jako poukaz na potrat. Nikdo tu nekritizuje celibát. Papeže zde ctí jako nástupce svatého Petra, a i když má někdo jiný názor než on, rozhodující je, že nadále trvá láska, úcta a spojení s ním.

Nemáme tu ústřední výbor katolíků a žádnou církev zdola. Z evropského pohledu je to netolerantní a konzervativní. A někteří říkají, že i v Keni musí jednou církev otevřít okna.

Máme však přeplněné kostely a bohatý církevní život ve farnostech. Zpovědnice jsou obleženy. Máme dostatek vlastních kněží a řeholního dorostu. Každý rok křtíme stovky dětí. Máme církevní sňatky i církevní pohřby.

Církev v Keni nespěchá s otevíráním oken. Nejdříve totiž zkomá, odkud vane vítr a zda je to vítr Ducha Svatého.

Jáhen Lothar Wilczek, Ukunda, Keňa

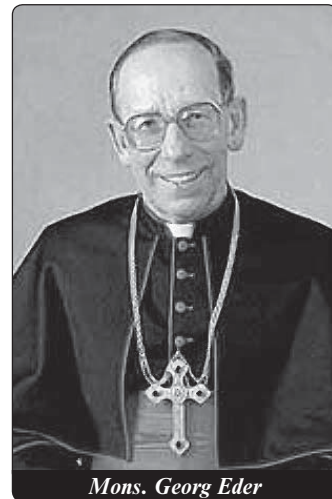
ÚKOLY BISKUPŮ

V promluvě k brazilským biskupům varoval Benedikt XVI., aby se biskupské konference nestaly „paralelní skutečností“, která nahrazuje službu jednotlivých biskupů. Úkolem biskupa je hledat účinné prostředky, jak svému lidu zprostředkovat všeobecný učitelský úřad. Jde především o povinnost orientovat správně svědomí lidí v otázkách, jako je ochrana víry a mravnosti, péče o povolání, ochrana života a svatost rodin, právo rodičů na výchovu dětí, svoboda náboženství a sociální spravedlnost.

OBŘÍ SOCHA POŽEHNÁNA

Vratislavský arcibiskup kardinál Henryk Gulbinowicz posvětil na svátek Krista Krále obří sochu Krista ve Świebodzinu, místu, které se nachází u dálnice Berlín – Varšava 70 km od hranice s Německem. Projekt stavby sochy schválila diecéze a byl financován ze sbírek. Świebodzin je okresní město s 20 000 obyvateli.

Kath-net

Mons. Georg Eder

prostě tolerantní. Nemůžeme protestantům říct: My vám budeme tolerovat váš názor na Eucharistii a na kněžství ... a vy nám nechte platit naše ... Tak jsme zítra zajedno a můžeme slavit spolu. Tak to nejde. Pravda, víra a svědomí nejsou vůbec tolerantní. Musíme se navzájem respektovat, nikdo nesmí druhého přehlížet nebo ho „převálcovat“.

Nejsme schopni říct, zda Ježíš byl tolerantní nebo netolerantní. To slovo se pro něho nehodí. Ježíš byl svrchovaně pravdivý, On je Pravda. A požaduje, abychom byli dobrotiví jako jeho Otec, který je dobrotivý i k nevděčným a zlým, a dává svítit slunci na dobré i na zlé a dešť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé (srov. Mt 5,45 a Lk 6,35).

Pokud však jde o křesťanskou toleranci, nikdo to nevyslovil lépe než Pascal (†1662):

Jako je zločinem rušit mír tam, kde vládne pravda, tak je zločinem setrvat v míru tam, kde se pravdě činí násilí. Je doba, kdy mír je oprávněný, a je doba, kdy mír je neoprávněný. Neboť je psáno, že je doba míru, a je doba boje, a je to zákon pravdy, kdo je rozlišuje. Ale nikdy není doba pravdy a doba bludu, naopak je psáno, že Boží pravda trvá navěky. Ježíš Kristus, který říká, že přináší pokoj, říká také, že přišel, aby přinesl meč. Neřekl však, že přinesl jak pravdu, tak lež.

-sks- 48/2001

Překlad -lš-

Marie Julie Jahenny (5)

Extáze

Následující text jsou úryvky převzaté z malé biografie Marie Julie, kterou napsaly Antoniette a Anne Marie Imbert Gourbeyre.

„Když Marie Julie přijímala stigmata, její duše byla spolu i s tělem pozdvížena nad zem. Extáze je pozdvížení. Marie Julie se často vznášela 20–30 cm nad svým bolestným lůžkem.“ Zjevuje se tak Boží majestát, který má moc nade všemi věcmi a který tak má vyvolat bázeň před urážkou Boha. Ale tuto bázeň překrývá emoce velké lásky k Tomu, který nepohrdá tak ubohým pozemským červem, jakým jsme my! Podle svaté Terezie extáze vyvolává vždy velký odstup ode všeho pozemského.

Stáváme se lhostejnými k pozemským věcem. Život je však mnohem bolestnější. Vysvětluje to svatá Kateřina Janovská: „Duši proniká jen velká touha po Bohu... pak následuje utrpení, které nás pozvedá nad sebe samy, takže jsme vzdáleni ode všeho stvořeného. Odloučení od pozemských věcí je velmi reálné, stejně jako záchvat bolesti: vznikne živá touha žít nebo zemřít v samotě.“

A toto také vyslovuje Marie Julie, když říká: „Nemiluji svět.“ A v extázi říká věty podobné jako tato: „Dovolte mi, abych se skryla v samotě, ve skalní rozsedlině: mám žízeň po samotě.“ „Vy mi ji nechcete dopřát!“

Jak říká svatá Terezie, tento stav odloučení je mučednictvím duše, která nepřijímá útěchy ani z nebe, kde ještě není, ani ze země, kde už se nenachází. Je ukřižovaná mezi nebem a zemí. Proto „velké poznání, které přichází od Boha, zvyšuje její utrpení“. „Zdalo by se, že je to jako příchod smrti, ale toto utrpení se stává mučednictvím plným rozkoše!“ O tom mluví Ma-

rie Julie, když říká: „Můj božský Snoubenče, ukonči toto mé trápení a vezmi mě do nebe.“

Je třeba připomenout, že pro svaté se všechno stává velice prostým. I u ní bylo všechno velmi prosté, byla daleka toho, aby se povyšovala nad druhé, naopak, pokládala se za tu nejnehodnější. Vidíme ji ještě v jejím pokojíku na malém křesle u nohou lůžka. Na stole měla glóbus, na kterém bylo krásné voskové Jezulátko, které se v jejích rukou proměňovalo a nabývalo těla a kosti. Na stolku je dodnes socha Panny Marie Lurdské přikrytá bělostným závojem.

Během extáze brala do rukou malý krucifix, ve kterém byly ostatky svatého Kříže, který jí darovala markýza de Montaignu, když dostala stigmata. Používala tento kříž více než 60 let.

S velkou zbožností brala svěcenou vodu a žehnila se na čele, na hrudi a na ramenou. S vírou a láskou říkala: „Utrpení pomine, to, že jsem trpěla, nepomine nikdy. Klaním se Ti, můj Ježíši, se všemi nebeskými kůry skloněnými před Tebou způsobem, který není z této země.“

Nedá se vypovědět, jak se proměňovala do nadpřirozené krásy. Ale před každou extází bylo možno pozorovat okamžik úzkosti. Zeptali jsme se jí: „Proč ten smutek, když se otevírá nebe, abys viděla Boha?“ Odpověděla s nevýslovným výrazem: „Není možno zvyknout si na to, stát před nekonečným Bohem.“

Zdá se, že ji stále ještě vidíme v jejích prostých černých šatech,

ale vždy čistých. Čistota byl jediný luxus, který si mohla dovolit.

Na hlavě měla bílý čepce, jak bylo v Bretani obyčejem. Oči měla zavřené – je v extatickém snu, ale mysl bdí přicházejí slova, oči se otevírají, je u vytržení!

V jejím chování je velká důstojnost. Její gesta jsou majestátní, zvláště když pozvedá k nebi ruce. Je prostá a krásná! Je cítit zvláštní Boží přítomnost.

Její tvář v tomto stavu zůstává živá, výrazná, a to i přes nevnímání a rigiditu extáze. Je současně usebraná a její rysy odrážejí city duše, nelibost ji zarmucuje, láska ji rozněcuje. Bolest má nádech krásy.

Někdy se v extázi změní, ... pak začíná hovořit a zpívat. Marie Julie zpívala s anděly. Čas od času oslavuje kříž, lásku, chudobu, Eucharistii. Recitovala s archandělem Gabrielem Panně Marii „Anděl Páně“.

Extáze se během let co do formy neměnila, ať už byla přibita v nehybnosti na lůžku bolesti po dobu čtyřiceti let, nebo když seděla ve svém pokojíku, jak tomu bylo v posledních letech života.

Když byla u vytržení v extázi, Marie Julie nakonec otevřela oči. Měla pronikavý pohled, cítil ke všemu, co ji obklopovalo... Byl upřen na vidění a byl v tom stavu nepopsatelný. Zdalo se, že proniká strop a vidí s pokorným výrazem až do nebeských výšin... Panovalo přitom mlčení, bylo cítit velkou skutečnost Boha, nebe, Ježíše, věčnosti.

Náš Pán a svatá Matka byli zde... v extázi jmenovala svatého Josefa, svatého Františka z Assisi, svatou Terezii z Lisieux.

Tvář Marie Julie vyzařovala štěstí, byla zářící. Bylo možno

Marie Julie Jahenny

říct, že pije nebe: Boží přítomnost byla jistotou... Její oči však neviděly, všechno viditelné bylo třeba smazat.

Říkala svatě Panně: „Jaké je to utrpení, žít na zemi zraněna tvou krásou! Když tě nazírám, je to mučednictví...“

Když její tvář pokrýval smutek, nebe se zavíralo. Často se ptala: „Kdy se vrátíš, dobrá Matko?“ Ale jednoho dne ji Maria pokárala za její velkou touhu po nebi: „Chceš to, co chce Ježíš? To je ta nejdokonalejší věc. A Ježíš chce, abys tu ještě zůstala.“

Když extáze skončila, bylo slyšet, jak Marie Julie opakovala tichým hlasem se zápalom serafa: „Lásko, lásko, ó lásko!“ Pak líbala kříž a očistila své smysly svěcenou vodou.

Často se zdálo, že se nechce odloučit od nebeského vidění: nezapomenutelné okamžiky nevýslovného ticha.

Návrat do normálního života byl pozvolný, zvláště ve stáří. Srdce se s námahou vracelo k normálnímu rytmu. Síly byly oslabeny. Oči se zavřely, hlava sklonila, paže byly obtíženy tíží, kterou v extázi necítily. Marii Julii sem tam uklouzl povzdech, po tváři tiše kanuly slzy.

Pak otevřela oči pro skutečnost našeho světa a rychle nás pozdravila svým úsměvem. Zdalo se, jako by byla šťastná, že je mezi námi. Její láska byla nesmírná.

(Pokračování)
Překlad -lš-

MEDJUGORJE

Medjugorje patří k nejvíce navštěvovaným poutním místům světa. Od roku 1982 ho navštívilo 28 milionů poutníků. Vysoký reprezentant OSN pro Bosnu Valentin Inko prohlásil, že Medjugorje má velký pozitivní vliv na smíření různých etnických skupin v Bosně.

Kath-net

SV. JULIÁNA Z LUTYCHU – pokračování ze str. 2

Doba zkoušek

To, co se stalo Juliáně z Lutychu, opakuje se v životě světců často: aby měli jistotu, že inspirace pochází od Boha, je nutné vždy ponořit se do modlitby, umět trpělivě čekat, hledat přátelství a posilu u jiných dobrých duší a podřídit se ve všem úsudku pastýřů církve. Byl to právě biskup z Lutychu Robert di Thourotte, který po počátečním váhání přijal návrh Juliány a jejích družek a jako první ustanovil slavnost Božího Těla ve své diecézi. Později ho napodobili jiní biskupové a zavedli stejný svátek v oblastech svěřených jejich pastorační péči.

Od světců žádá Pán nicméně často, aby podstoupili zkoušky, aby jejich víra byla posílena. Přihodilo se to i Juliáně, která musela zakusit tvrdou opozici některých příslušníků kléru a samého představeného, kterému její klášter podléhal. Proto podle jeho vůle opustila klášter v Mont-Cornillon s několika družkami a po dobu deseti let byly hosty různých cisterciáckých klášterů. Všechny povzbuzovala její pokora, nikdy nevyslovila ani slovo kritiky nebo výtky na adresu svých odpůrců, nýbrž nadále horlivě šířila eucharistickou úctu. Zemřela v roce 1258 ve Fosses-La-Ville v Belgii. V cele, kde ležela, byla vystavena Nejsvětější svátost a podle slov životopisce Juliána zesnula, když rozjímal do posledního vzdechu lásky k eucharistickému Ježíši, kterého vždy milovala a s úctou se mu klaněla.

Vznik slavnosti Božího Těla

Ve prospěch věci svátku Božího Těla byl získán také Jakub Pantaleon z Troyes, který poznal světici během své služby arcijáhna v Lutychu. Byl to právě on, který se stal papežem, přijal jméno Urban IV. a v roce 1264

ustanovil slavnost Božího Těla jako závazný svátek pro celou církev na čtvrtek po Letnicích. V ustanovující bule pod titulem *Transiturus de hoc mundo* (11. srpna 1264) uvádí také diskrétně Juliániny mystické zážitky, uznává tak jejich autenticitu, a píše: „I když se Eucharistie denně slavně celebruje, pokládám za správné, aby alespoň jednou za rok byla slavnostně uctěna její památka. Jiné věci, které si připomínáme, nosíme v duchu a v myslí, ale nemáme jejich reálnou přítomnost. Naopak v této svátostné připomínce Krista je Ježíš Kristus, i když pod jinou způsobou, přítomen mezi námi ve své vlastní podstatě. Když totiž vystupoval na nebe, řekl: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa*“ (Mt 28,20).

Papež chtěl sám dát příklad, když slavil slavnost Božího Těla v Orvietu, ve městě, kde právě přebýval. Právě z jeho nařízení se v dómě ve městě přechovával a dodnes přechovává korporál se stopami eucharistického zázraku, který se stal rok předtím, 1263 v Bolseně. Jeden kněz při proměňování chleba a vína byl přepaden silnými pochybnostmi o reálné přítomnosti Kristova Těla a Krve ve svátosti Eucharistie. Tu začala proměněná Hostie zázračně ronit kapky krve a potvrdila tak to, co naše víra vyznává. Urban IV. požádal jednoho z největších teologů dějin, svatého Tomáše Akvinského, který v té době provázel papeže a nacházel se v Orvietu, aby sestavil liturgické texty pro officium tohoto velkého svátku.

SV. Juliána z Lutychu

Ty se v církvi dodnes používají a jsou veledílem, ve kterém se slévá teologie a poezie. Jsou to texty, které rozechvívají struny srdce, aby vyjádřilo chválu a vděčnost za Nejsvětější svátost, zatímco inteligence vstupuje s úžasem do tajemství, uznává v Eucharistii živou a pravou přítomnost Ježíše, jeho oběti lásky a smíření s Otcem, která nám daruje spásu.

I po smrti Urbana IV. slavil se svátek Božího Těla jen v některých oblastech Francie, Německa, Maďarska a severní Itálie a byl to teprve papež Jan XXII., který ho v roce 1317 nařídil pro celou církev. Od té doby doznal svátek obdivuhodného rozvoje a křesťanský lid jej stále velmi prožívá.

Potěšující eucharistické jaro

Chtěl bych s radostí potvrdit, že církev dnes prožívá „eucharistické jaro“: mnoho lidí setrvává mlčky před svatostánkem, aby rozmlouvali s láskou s Ježíšem! Je to potěšující vědomí, že nemálo skupin mládeže objevilo krásu modlitebni adorace před Nejsvětější svátostí. Myslím například na naši adoraci v Hyde Parku v Londýně. Modlím se, aby

PAPEŽ DO CHORVATSKA

Chorvatská biskupská konference potvrdila, že Benedikt XVI. navštíví Chorvatsko ve dnech 4. - 5. června 2011. Bude to v roce 20. výročí samostatnosti země. Jediným místem, které navštíví, bude Záhřeb. Tuto zemi navštívil Jan Pavel II. v roce 1994, 1998 a 2003.

Kath-net

se toto „jaro“ stále více šíří ve všech farnostech, zvláště v Belgii, vlasti svaté Juliány. Ctihodný Jan Pavel II. v encyklice *Ecclesia de Eucharistia* konstatuje, že „na mnoha místech (...) se koná výstav Nejsvětější svátosti, která se stává nevyčerpatelným zdrojem svatosti. Zbožná účast věřících na eucharistickém průvodu o slavnosti Těla a Krve Páně je Pánovou milostí, která každým rokem naplňuje radostí toho, kdo se jí účastní. Mohli bychom uvést další pozitivní znamení víry a lásky k Eucharistii“ (10).

S připomínkou svaté Juliány z Lutychu obnovme také my víru v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Jak nás učí Kompendium Katechismu katolické církve, „Ježíš Kristus je v Eucharistii přítomen jedinečným a nesrovnatelným způsobem. Je v ní totiž přítomen opravdu, skutečně a podstatně: se svým Tělem a Krví, se svou duší a se svým božstvím. V Eucharistii je tedy svátostným způsobem, totiž pod eucharistickými způsoby chleba a vína, přítomen naprosto celý Kristus: Bůh a člověk“ (282).

Draží přátelé, věrnost v setkávání s eucharistickým Kristem v nedělní mši svaté je pro cestu víry podstatná, ale snažme se také přicházet často na návštěvu Pána přítomného ve svatostánku! Když se při adoraci díváme na posvěcenou Hostii, potkáváme dar Boží lásky, potkáváme Ježíšovo umučení a kříž, stejně jako zmrtvýchvstání. Právě skrze náš pohled v adoraci nás Pán přitahuje k sobě, do svého tajemství, aby nás přetvořil, jako přetváří chléb a víno. V eucharistickém setkávání hledali světci vždy sílu, útěchu a radost. Slovy eucharistického hymnu *Adoro te devote* opakujeme před Pánem přítomným v Nejsvětější svátosti: „Rač mé chabé víře větší sílu dát, uč mě v tebe doufat, tebe milovat!“ Děkuji.

Bollettino Vaticano 17. 11. 2010
Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Panny patří Bartolomě Esteban Murillo, který si vysloužil titul „malíř Neposkvrněné“. Ale není takřka slavného malíře, který by této velké Ženě bez poskvrny nevěnoval své dílo.

Titul Immaculata – tedy Neposkvrněná, který vyjadřuje Mariino jedinečné privilegium a nesrovnatelnou přednost, nám může poněkud zastírat samu hloubku tohoto významu, jestliže zůstaneme u představy, že to, čeho byla Maria uchráněna, je „macula“ tedy „poskvrna“. „Skrvnu“ si snadno představujeme jako něco vnějšího, jako něco, co potřísnilo a znehodnotilo vzácný drahocenný šat. Ale ona „poskvrna“, kterou jsme poznamenáni po prarodičích, nezasáhla jen povrch, ale samotné nitro naší duše a kořeny našeho lidství. Mariino nesmírné privilegium výstižněji vyjadřuje latinská invokace v litanii loretánské: Regina sine labe originali concepta. „Labe“ totiž znamená nejen skvrna, ale také zkáza, pád, neštěstí, hanba. Otevřenost vůči ďáblu, kterou si dovolili prarodiče, způsobila mnohem více než poskvrnu, způsobila přímo zkázu onoho důstojného a vznešeného původního stavu, původního lidství, jímž nás Bůh obdařil, a to postihlo celou naši vnitřní harmonii, všechny naše schopnosti, sklony a disponovalo nás zcela opačným směrem: ke zlému. Maria je jediná z lidí, která od samého počátku své existence nebyla postižena touto „zkázou“ a přišla na svět v původní vznešenosti, dokonalosti, harmonii, kráse, naprosté čistotě a ryzi svatosti, znamenající plnou shodu s Bohem, tak jak to Stvořitel pro své tvory zamýšlel. Naše „zkáza“ se projevuje i v našem slovníku: jelikož jsme všichni „poskvrnění“, tedy v podstatě „zkažení“, nemáme pro vyjádření onoho původního ztraceného stavu žádný původní termín nebo výraz a musíme ho opisovat jediné popřením této poskvrněnosti a zkaženosti, jako by tato „poskvrna“

a „zkáza“ byla něco „navíc“, zatímco ona je hlubokým nedostatkem a poškozením, přímo krátem v naší přirozenosti.

Mariino bytí je naprosto ryzí, čisté a dokonale svaté a také je také všechno její poznání, myšlení a jednání. Jak se tato ryzí a křišťálová čistota projevuje v jejím smýšlení, vyjevila nám Maria ve své velepisni Magnificat. Maria, nejdokonalejší dcera Otce, Matka Syna a Snoubenka Duchy Svatého, nejsvětější ze všech tvorů, nazírá zcela jasně, že před tváří nekonečně svatého Boha není ničím, není nic víc než zcela nepatrná služebnice. To, že ji budou blahoslovit všechna pokolení, to všechno je jen důsledek toho, že Ten, jehož Jméno je svaté, jí učinil veliké věci, protože pamatoval na své milosrdenství, a toto jeho milosrdenství je nekonečné a nekonečně mocné. Jednou větu: Maria prohlašuje slavnostně před celým světem: Bůh je všechno, a já nejsem nic, a jsem-li něco, je to jen z jeho dobroty a moci a jen pro jeho slávu.

Abychom to ještě lépe docenili, srovnajme si toto její sebehodnocení a smýšlení se smýšlením, jakým ďábel inspiruje ty, kteří se hříchem otevrou jeho působení a vlivu. Jak učil Had smýšlet a poznávat první lidi? „Bůh vám zakázal jíst ze stromu? To, co vám řekl, můžete pokládat za podvod. Jezte, a uvidíte, že budete jako on, otevrou se vám oči a budete poznávat, jak dobré je to, co je zlé.“ Myšlení inspirované ďáblem už není ani ryzí, ani čisté, je pokažené natolik, že už nevidí v sobě před Bohem nepatrného služebníka, ale sebevědomého znalce, který je povolán soudit Boha a vyrovnat se mu, ne-li dokonce ho předčit. Kam vede takto „poskvrněné smýšlení“, předvedl nám už jeden z Adamových synů, a jeho potomci, jak říká svatopisec, to přivedli tak daleko, že nakonec „všechno jejich smýšlení bylo obráceno ke zlému“, a tak si vysloužili hromad-

nou záhubu, kterou přežil jen Noe a jeho rodina.

Jaký je to protiklad: ta krásná Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy se nepokládá za nic víc než za nepatrnou služebnici, zatímco Had, který se svíjí pod její nohou, chce vystupovat jako svrchovaný pán. Může mít rozumný člověk při pohledu na obraz Neposkvrněné pochybnosti a váhat, ke komu z těch dvou se bezvýhradně přidat a komu vyslovit svou důvěru a odevzdanost? Chce-li dát přednost Hadu, pak je to jen proto, že jeho zrak není schopen se pozvednout ani do té výše, aby si všiml oné svaté paty, která ho drtí.

Takové rozhodování však není jen otázkou nějakého uměleckého vkusu a citu, ale je to v podstatě otázka života a smrti. Mariino čisté a pokorné poznání, které nic nehledá v sobě a pro sebe, ale vše v Bohu a pro Boha, svým Fiat přináší světu Zdroj všeho života a svatosti. Naproti tomu Hadovo pokolení, které si osobuje právo kontrolovat a opravovat Boha, a ze svého poznání činit pyšně nejvyšší normu všech věcí, bourá samy základy lidství. Důsledky jsou stejné jako u oněch prvních generací: je to zvrácenost, která nevyhnutelně směřuje ke smrti. Ti, kteří nemají čisté srdce, nejsou schopni opravdového poznání. Pán to řekl jasně: „Nemůžete slyšet mé slovo, protože váš otec je ďábel, a vy chcete dělat to, co od vás žádá. A on je vrah od počátku a neдрží se pravdy.“ A skutečně, když vidíme, jak houževnatě a s jakým přesvědčením hájí a prosazují různí vedoucí představitelé společnosti zákony, které evidentně odporují lidské přirozenosti a zdravému rozumu, jak nechtějí vidět, že tato zvrácená praxe společnost evidentně pokopává a vede nakonec ke smrti, nemáme pro to žádné jiné vysvětlení než to, které vyslovil Pán Ježíš, když řekl: „Váš otec je ďábel.“

Když se teologové celá staletí dohadovali, zda můžeme z Mariina neposkvrněného početí učinit závazný článek víry, neměli asi tu-

šení, jak potřebná a nezbytná tato víra jednou bude. Boží ideál může být jeden a musí být stejně jako jeho Autor čistý, svatý a neposkvrněný. Ideál, který by byl včera dobrý a zítra by nevyhovoval, by nebyl důstojný Boha nekonečně moudrého a svatého. Jestliže se nám zdá, že tento ideál je pro nás neúnosný, že nás svět nutí k jinému smýšlení, k jinému postoji, k jiným názorům, musíme se nejdříve ptát, odkud bere svět tyto své inovační postoje, tyto názory, tuto morálku, tuto neúctu k životu. Nejsou to spíše ideály, názory a postoje toho, který už na začátku přesvědčoval naše prarodiče: Nevěřte mu, jezte ze všech stromů, a poznáte, jak dobré je zlo? Pánovo slovo se zdá nepochopitelné a nepřijatelné tomu, kdo nechce dělat to, co chce Pán. Chce dělat to, s čím přišel vrah a lhář od počátku. Jestliže v čisté a neposkvrněné Paně nevidíme bezvýhradný ideál, od kterého není možno ustoupit ani o píď, pak náš zrak postihl těžký zákal. Nebudeme-li ho radikálně léčit, hrozí nám úplná slepota, které už propadl náš okolní svět a od kterého se nemáme co učit. Tuto léčbu nám nabízí Immaculata už bezmála dvě stě let: Pokání, pokání, pokání! I v tom nás Maria předchází, ačkoliv nepoznala hřích. Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s dvanácti hvězdami kolem hlavy nikdy neodpočívala na vavřínech. Její obraz v Apokalypse není statický, ale dynamický, má přece své pokračování. Ta Žena také křičí v bolestech a v mukách. Duch Svatý nám představuje nejen Neposkvrněnou, ale také Spoluvykupitelku. Ale to, co se dělo kolem titulu Immaculata, opakuje se i kolem titulu Corredemptrix: v tom, v čem víra Božího lidu má jasno, teologové opět mají problémy. Je tu ale nová okolnost: o tento titul žádá nálehavě také sama Neposkvrněná! Kdo může pochybovat o čistém, ryzím a jasném poznání té, která nikdy nechce ani nehledá nic pro sebe, ale vždy jen to, co slouží Boží slávě?

-/š-

Pondělí 6. 12. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Dobrý pastýř 7:05 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S.: Mons. Jan Graubner - oslavy 10 let trvání diecéze Ostravsko-opavské 8:25 Zlíchov jindy a dnes 8:45 Pro vita mundi: sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 9:20 Maroko - země kontrastů 9:55 Platinové písničky 10:25 Noekreace (64) 10:35 Tři cesty z Bimba 11:05 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata [P] 11:20 Svatý Mikuláš - Příběh a život 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert mladých virtuózů [P] 13:20 Zapomenutá generace 13:45 Octava dies 14:15 Legrace za pár drobných 14:30 Krásy Čech a Moravy: Staroměstské náměstí 14:50 Na koberečku (94) 15:05 Bez hábitu: Salesiáni [P] 16:00 H2Onews 16:10 GOODwillBOY V. (7) 17:00 NOEparáda (98) [L] 18:00 Exit 316: Víra [P] 18:15 Cesty za poznáním: Heleakala [P] 18:30 Klaunský pohádkový kuffík: O poslušnosti [P] 18:40 Svatý Mikuláš - Příběh a život 19:05 Hudba pod Rozsutcom 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Cesty za poznáním: Sýrie [P] 20:50 Harfa Noemova IV. (13) 21:10 Na koberečku (94) 21:30 Solovky - Svatá země [P] 22:00 Noční univerzita: Jak nás děti vychovávají ve víře - manželé Svobodovi 22:55 Cesty za poznáním: Théby 23:05 Domorodci a víra [P] 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: „Matice“ 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 7. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Souznění 2007 7:40 Pro vita mundi: MUDr. Marián Hošek 8:20 Slunce ve tváři 8:50 Cesty za poznáním: Kartágo 9:00 Legrace za pár drobných 9:20 Gustav Fíkka keramik 9:30 Skanzen Michalův statek 9:45 Divadélko Bubáček (4) 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: Jak nás děti vychovávají ve víře - manželé Svobodovi 11:25 Léta letí k andělům: sochař Otmar Oliva 11:45 O pasáčku Asafovi (1) [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:40 Hudba pod Rozsutcom 12:55 Ekoauto (12) 13:10 Křížovatky - Jan Sokol (1) 13:40 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 14:25 Otazníky: Pedofilie 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida [P] 16:50 Být s naším lidem [P] 17:05 Tři cesty z Bimba 17:35 Hermie a Ihařka Flo 18:00 Noeland (30) 18:30 O pasáčku Asafovi (1) 18:45 Zikův svět zvířat: Opeření přátel 19:10 Noekreace (64) 19:30 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Mezi vodou a nebem [P] 20:55 GOODwillBOY V. (7) 21:45 Zpravodajské Noeviny 22:00 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2) 22:40 Zlíchov jindy a dnes 23:00 Legrace za pár drobných 23:15 P.S.: Mons. Jan Graubner - oslavy 10 let trvání diecéze Ostravsko-opavské 23:40 Přejeme si ... 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 8. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Salesiáni 7:10 Noekreace (64) 7:20 Solovky - Svatá země 7:40 Harfa Noemova IV. (13) 8:00 Maroko - země kontrastů 8:35 Kopec křížů [P] 9:00 Platinové písničky: Dechovka 9:30 Mezi vodou a nebem 10:25 Kulatý stůl: „Matice“ [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Cesty za poznáním: Sýrie 13:10 Domorodci a víra 13:45 P.S.: Mons. Jan

Graubner - oslavy 10 let trvání diecéze Ostravsko-opavské 14:10 Na koberečku (94) 14:25 Octava dies 15:00 Divadélko Bubáček (4) 15:10 Zapomenutá generace 15:30 Cesty za poznáním: Heleakala 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 Pobožnost u sloupu Neposkvrněné Panny Marie na Španělském náměstí v Římě [L] 16:45 Krásy Čech a Moravy: Staroměstské náměstí 17:05 Přejeme si ... [P] 17:20 Mše sv. z katedrály v Brně u příležitosti 15 let Radia Proglas [L] 18:55 O pasáčku Asafovi (2) [P] 19:05 V posteli POD NEBESY V. (8) [P] 20:00 Léta letí k andělům (44) [P] 20:20 Kateřina Lachmanová - Milosrdenství je akční [P] 21:15 Příběh Růžencového oltáře 21:45 H2Onews 22:00 Zvířecí instinkty (2) [P] 22:30 Hudba pod Rozsutcom 22:50 Noekreace (64) 23:00 U NÁS 0:05 H2Onews 0:15 Souznění 2007 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 9. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Domorodci a víra 6:45 Léta letí k andělům (44) 7:05 Gustav Fíkka keramik 7:15 Větrák 7:20 Platinové písničky 7:50 Legrace za pár drobných 8:05 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida 8:30 Večer chval 9:45 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata 10:00 Otazníky: Pedofilie 11:30 Přejeme si ... 11:45 O pasáčku Asafovi (2) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Souznění 2007 13:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:00 Cesty za poznáním: Sýrie 14:50 Ukrajinská zastavení 15:10 Noeland (30) 15:40 Zlíchov jindy a dnes 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky - Táňa Fischerová (2) [P] 16:40 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 17:20 Na koberečku (94) 17:35 Slovo pre Teba (1) [P] 17:45 Noekreace (64) 18:05 Zikův svět zvířat: Opeření přátel 18:30 O pasáčku Asafovi (3) [P] 18:40 Pro vita mundi: MUDr. Marián Hošek 19:20 Dešťové kapky v Benátkách 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Klapka s... (14) [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S.: P. Zdeněk Jančařík, SDB - Primice P. Martina Poláčka [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Barma - Bezmezná naděje [P] 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (98) 23:45 Skanzen Michalův statek 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli POD NEBESY V. (8) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 10. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace 6:30 NOEparáda (98) 7:20 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2) 8:00 Krásy Čech a Moravy: Staroměstské náměstí 8:20 Kateřina Lachmanová - Milosrdenství je akční 9:15 Cesty za poznáním: Heleakala 9:25 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 10:00 Na koberečku (94) 10:15 Cesty za poznáním: Sýrie 11:05 Ekumenická porota 11:20 Hermie a Ihařka Flo 11:45 O pasáčku Asafovi (3) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (2) 12:50 O Mysu dobré naděje 13:05 Slovo pre Teba 13:15 Léta letí k andělům (44) 13:40 Koncert mladých virtuózů 15:00 Solovky - Svatá země 15:20 Domorodci a víra 15:45 Naše historie: Celosvětové hnutí bývalých žáků a žákyň Dcer Panny Marie pomocnic 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Maroko - země kontrastů 16:45 Mezi vodou a nebem 17:40 Harfa Noemova IV. (13) 18:05 Kopec křížů 18:30 O pasáčku Asafovi (4) [P] 18:45 V posteli POD NEBESY V. (8) 19:35 Cesty za poznáním:

Česká křesťanská akademie a OREL jednota Slavkov Vás srdečně zvou na **ADVENTNÍ ROZJÍMÁNÍ S BÁSNĚMI Mons. JOSEFA VESELÉHO**. Slovem provází PhDr. Lukáš Průša, PhD. (Ostrava). Kde: orlovna Slavkov u Opavy (areál fary). Kdy: neděle 19. 12. 2010 v 15.00 hodin.

Grand Starcase [P] 19:45 H2Onews [P] 20:00 Noemova pošta: prosinec [L] 21:30 Cesty za poznáním: Heleakala 21:40 Na koberečku (94) 22:00 Nedělní čtení: 3. neděle adventní [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Pro vita mundi: MUDr. Marián Hošek 23:25 Dešťové kapky v Benátkách 23:35 Křížovatky - Táňa Fischerová (2) 0:05 H2Onews 0:20 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 11. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 P.S.: P. Zdeněk Jančařík, SDB - Primice P. Martina Poláčka 6:40 Křížovatky - Táňa Fischerová (2) 7:05 Zapomenutá generace 7:25 Léta letí k andělům (44) 7:50 Divadélko Bubáček (4) 8:00 Hermie a ustrašený pavouk [P] 8:30 Noeland (30) 9:00 Zikův svět zvířat: Opeření přátel 9:30 NOEparáda (98) 10:20 Exit 316: Víra 10:35 JuniorTV Kopřivnice (11) 10:55 V posteli POD NEBESY V. (8) 11:45 Cesty za poznáním: NP Mesa Verde 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 3. neděle adventní 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida 13:40 Klapka s... (14) 14:40 Noekreace 14:50 Legrace za pár drobných 15:05 Chiquita banana [P] 15:30 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pro vita mundi: Mgr. Libuše Vondráčková [P] 16:50 Don Bosco, světec, který skákal salta 17:35 Mezi vodou a nebem 18:30 O pasáčku Asafovi (4) 18:45 Krásy Čech a Moravy: Třeboň [P] 19:05 Barma - Bezmezná naděje 19:25 Nedělní čtení: 3. neděle adventní 20:00 Cesta k andělům: Bogdan Sikora [P] 20:50 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij [P] 21:10 Putování modrou planetou: Tibet - Mezi nebem a zemí [P] 22:00 Návrat orla skalního do české přírody [P] 22:30 Být s naším lidem 23:00 Bez hábitu: Salesiáni 23:50 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata 0:05 Koncert mladých virtuózů 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 12. 12. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 3. neděle adventní 6:45 Slovo pre Teba 7:00 Klapka s... (14) 8:00 Kopec křížů 8:25 Přejeme si ... 8:40 Solovky - Svatá země 9:05 Domorodci a víra 9:30 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida 10:00 Harfa Noemova IV. (13) 10:20 Evangelium 10:30 Mše sv. z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Lipník nad Bečvou [L] 11:35 Na koberečku (94) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (27) [P] 13:40 Cesta k andělům: Bogdan Sikora 14:40 Kateřina Lachmanová - Milosrdenství je akční 15:35 Léta letí k andělům: sochař Otmar Oliva 16:00 Exit 316: Víra 16:15 Zikův svět zvířat: Opičí svět [P] 16:40 Hermie a přítel v nouzi 16:50 Noekreace (65) [P] 17:00 Noeland (30) [P] 17:30 Hermie a ustrašený pavouk 18:00 V posteli POD NEBESY V. (8) 18:50 Evangelium 19:00 Léta letí k andělům (44) 19:25 Divadélko Bubáček (5) [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Má vlast: Karlštejn [P] 21:15 Kříž svatého Františka 21:55 Mezi vodou a nebem 22:50 Cesty za poznáním: Grand Starcase 23:00 Nedělní čtení: 3. neděle adventní 23:30 Slovo pre Teba (1) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Být s naším lidem 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice
srdečně zvou na faru do Prosiměřice

NA DUCHOVNÍ OBNOVU EXERCICNÍHO TYPU PROSIMĚŘICE 2011

Motto:

*Kdo svou víru obnovuje,
život k Bohu nasměřuje.*

20. 1. – 23. 1. pro soluňáky – vede P. Marek Dunda
Téma: C + M 2013
27. 1. – 30. 1. pro muže – vede jáhen Ladislav Kinc
Téma: *Vežmi a čti (muži v Bibli)*
3. 2. – 6. 2. pro děvčata ze SČS – vede P. Marek Dunda
Téma: *Vznešený cíl*
10. 2. – 13. 2. pro kluky ze SČS a svobodné muže – vede P. Milan Plíšek
Téma: *Hovory o víře 2*
3. 3. – 6. 3. pro ženy – vede P. Milan Plíšek
Téma: *Hovory o víře 2*
10. 3. – 13. 3. pro marianky – vede P. Marek Dunda
Téma: *Nezapomeň na Cyrila*
17. 3. – 20. 3. pro ženy – vede jáhen Ladislav Kinc
Téma: *Vežmi a čti (ženy v Bibli)*
24. 3. – 27. 3. pro maminky marianek a soluňáků – vede P. Marek Dunda
Téma: *Radost a pokoj*

Začíná se vždy ve čtvrtek v 18⁰⁰, zakončení v neděli ve 14⁰⁰.

S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně.
Cena: 250 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášeno alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen.
Přihlášky na faře ve Vranově n/D, Náměstí 20, e-mail marek@fatym.com, telefon 515 296 384.

Nechcete být za dlouhých večerů sami? Uvítáte změnu prostředí? Potřebujete ošetrovatelskou a rehabilitační péči? Možná právě pro Vás je tu **DOMOV SV. JOSEFA V ŽIRČI U DVORA KRÁLOVÉ NAD LABEM**. Poskytujeme sociální a zdravotní péči především pacientům s neurologickým onemocněním, uvítáme ale i další zájemce o pobyt. **Bližší informace** o podzimních, vánočních i zimních termínech Vám poskytne staniční sestra na tel. čísle 499 628 526 a sociální pracovnice na tel. čísle 499 628 505 • www.ochck.cz • www.domovsvatehojosefa.cz.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí: **11. 12. 2010** adventní setkání a setkání společenství Simeon (Hradec Králové, Nové Adalbertinum) • **11. 1. 2011** PC kurz pro seniory (Hradec Králové, PC učebna Biskupského gymnázia B. Balbína) - cena 89 Kč/os./kurz. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz • web: <http://www.dcskhk.cz>.

Liturgická čtení

Neděle 5. 12. - 2. neděle adventní

1. čt.: Iz 11,1-10
Ž 72(71),1-2.7-8.12-13.17
Odp.: 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
2. čt.: Řim 15,4-9
Ev.: Mt 3,1-12
Slovo na den: *Přinášejte ovoce hodné obrácení.*

Pondělí 6. 12. - nez. památka sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 35,1-10
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: srov. Iz 35,4d (*Hle, Bůh nás přijde a spasí nás.*)
Ev.: Lk 5,17-26
Slovo na den: *Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchů.*

Úterý 7. 12. - památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)
Ev.: Mt 18,12-14
Slovo na den: *Jedna z nich.*

Středa 8. 12. - slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9-15.20
Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
2. čt.: Ef 1,3-6.11-12
Ev.: Lk 1,26-38
Slovo na den: *Buď zdráva, milostiplná!*

Čtvrtek 9. 12. - nez. památka sv. Jana Didaka Cuauhtloatzina

1. čt.: Iz 41,13-20
Ž 145(144),1+9.10-11.12-13ab
Odp.: 8 (*Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*)
Ev.: Mt 11,11-15
Slovo na den: *I ten nejmenší v nebeském království je větší než on.*

Pátek 10. 12. - ferie

1. čt.: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
Ev.: Mt 11,16-19
Slovo na den: *Jako děti, které sedí na tržšti.*

Sobota 11. 12. - nez. památka sv. Damasa I.

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mt 17,10-13
Slovo na den: *Eliáš už přišel.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. - 11. PROSINCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 12.		PO 6. 12.		ÚT 7. 12.		ST 8. 12.		ČT 9. 12.		PÁ 10. 12.		SO 11. 12.	
Antifona	42	40	42	40	1734	1953	1606	1820	42	40	42	40	42	40
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	42	40	1734	1953	1607	1820	42	40	42	40	42	40
Antifony	70	71	935	1046	950	1062	1608	1821	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	70	71	74	76	1735	1954	1608	1822	83	87	86	91	90	94
Antifona k Zach. kantiku	70	72	74	76	1735	1954	1608	1822	83	87	87	91	90	95
Prosby	70	72	74	76	1724	1943	1608	1822	83	87	87	91	90	95
Závěrečná modlitba	71	73	1603	1816	1604	1817	1609	1823	84	1827	87	92	1613	1828
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	123	133	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	1609	1823	44	42	44	42	44	42
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	71	73	75	77	78	81	1609	1823	84	88	88	92	91	96
Závěrečná modlitba	71	73	75	77	78	80	1609	1823	84	88	87	92	90	95
Nešpory:														
Hymnus	41	39	41	39	41	39	1604	1818	1610	1824	41	39	41	39
Antifony	68	70	72	74	945	1057	1605	1818	1611	1825	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1649	1866	1661	1878	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	69	70	72	74	76	78	1605	1819	1611	1825	85	89	89	93
Ant. ke kant. P. M.	69	70	73	75	76	78	1605	1819	1612	1826	86	90	89	93
Prosby	69	71	73	75	76	79	1606	1819	1612	1826	86	90	89	93
Záv. modlitba	71	73	71	73	1603	1816	1609	1823	1609	1823	84	1827	87	92
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

SVATÍ NA KAŽDÝ DEN •
ŘÍJEN - LISTOPAD - PROSINEC
Antonio Tarzia (editor) • Z italských
přeložily Pavla Drinocká, Pavlína
Bílková, Vlasta Klekerová a Markéta
Štěpánková

Tým třiceti odborníků vedený A. Tarziou vytvořil rozsáhlé dílo obsahující informace o třech tisících světcích a světcích. Pojednání o jednotlivých svatých jsou uspořádána podle církevního kalendáře, v českém vydání přednostně podle církevního kalendáře platného v českých a moravských diecézích. Součástí publikace jsou i úvody k jednotlivým měsícům a doplňky týkající se kalendáře, atributů svatých, mariánské úcty. Text publikace je doplněn pěti tisíci reprodukcemi obrazů převzatých z galerií, muzeí, kostelů a mezinárodních archivů fotografií. V českém vydání je dílo rozděleno do čtyř svazků, každý svazek zahrnuje tři měsíce v roce.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., křídový papír, 205x275 mm, 544 stran, 1140 Kč

V prodeji jsou také předchozí tři svazky:

Leden - únor - březen - 430 stran, 950 Kč

Duben - květen - červen - 456 stran, 950 Kč

Červenec - srpen - září - 478 stran, 950 Kč

CHATRČ

Wm. Paul Young • Z angličtiny přeložila Šárka Kadlecová

Dějovou kostru tohoto románu tvoří příběh Macka Phillipse, jehož rodina zažije tragickou událost - nejmladší Mackovu dceru Missy unese a usmrtí sériový vrah. Smyslem a poselstvím knihy je však vyličení způsobu, jakým se Mack s touto ztrátou vyrovnává. S odstupem času se totiž na základě záhadného pozvání vydá zpět do chatrče, kde byl hrůzný čin spáchán, a setkává se tam s Bohem, který mu pomůže najít cestu k usmíření. Kniha může zaujmout každého, kdo se v současném světě snaží ujasnit si svůj postoj k Bohu, víře, otázkám dobra a zla, ale především svůj vztah k lidem, rodině, blízkým a k sobě samému. Euromedia Group, k. s. • Váz., přebal, 134x206 mm, 256 stran, 239 Kč

ŠTĚSTÍ ZAČÍNÁ UVNITŘ

John Powell • Z angličtiny přeložila Vlasta Lišková

Přirozeným stavem člověka je štěstí - nejen jednou na věčnosti, ale i už i zde na zemi. Pokud je člověk stále nešťastný, něco není v pořádku, něco schází. J. Powell se na stránkách této knihy pokouší svou myšlenku objasnit a pomoci tak k prožívání vnitřního štěstí i v podmínkách naší pozemské životní pouti.

Portál, s. r. o. • Třetí vydání • Brož., 130x200 mm, 188 stran, 239 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2011
jsme uveřejnili v čísle 42.

Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali
při platbě svého předplatného Světla na rok 2011.

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.